PROMIN

ПРОМІНЬ

Ч. 7-8
ЛИПЕНЬ-
СЕРПЕНЬ
1984

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

Рік XXV ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ Ч. 7-8

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді $12.00
Передплата до інших країн 12.00
Поодиноке число 1.20

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN

No. 7-8 JULY-AUGUST Vol. XXV

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada $12.00
Subscription in other countries 12.00
Single copy 1.20

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширних описів.

Редакція не завжди відповідає за висловлені погляди підписаного автора. Знимки, які присилаєте до поміщення, треба оплачувати фірмі за виріб кліш. На зворот знимки просимо залучити заадресовану коверту із поштовою маркою. Остання дата для швидкого поміщення є 15 кожного місяця.

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ:

М. Могильницький — Княгиня Ольга 1
Н. К. — З нарад ювілейного комітету святкувань 1000-ліття 2
С. Стечишин — З нагоди 100-ліття жіночого руху 3
С. Г. Н. — Кілька хвилин у Ольги Кобилянської 4
М. Рудницька — Співпраця І. Франка над „Першим Вінком" 5
Конвенція Нац. Жіночої Ради у Ванкувері 8
Т. Г. — Софія Русова 9
Олесь Бердник — Заповіт Христа 11
А. Рудницький — Жінка в українській музиці 13
Florence Romanchuk — Brief on Land Use Conservation 15
Provincial Council Resolutions 15
Багатокультурність є нагода до участи 17
Голова Союзу Українок у Брит. Колюмбії 18
П. Григор-Лисак — Вшановано добр. Н. Крищук 18
Нашим дітям 19
Музей Союзу — Онтарійська Філія 20
Відповідь канадського уряду 21
Громадська і родинна хроніка 22
М. Крищук, К. Рожак — З пров. З'їзду в Альберті 28
Квіти незабутнім 30
Річні звіти відділів 31
Довкола Дому 32
Іванна Вахна — Українська вишивка.

НА ОБКЛАДИНЦІ (фото):

Ганна Барвінок (Олександра Куліш — 1828-1911), одна з перших українських письменниць — у 100-ліття жіночого руху.

НЕОБХІДНЕ ДЛЯ ШКОЛИ

Український виховальний співанник для дітей

СВІТАНОК

Видання Української Двомовної Асоціяції в Едмонтоні.
З нотами і рисунками.
Видано на гарному папері,
в тверд. обкладинці, стор. 115.

Ціна: $7.50

Замовляйте в Союзі Українок Канади на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION
#612 24th St. East
Saskatoon, Sask. S7K 0L1

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES

Опрацювала Анастасія Рурик

Це вже четверте видання про вишивки і стіби англійською мовою. Багато ілюстровано, 12 сторінок взорів вишивок, 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, ниток. Взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторінок друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Ціна $12.00.

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man.. Canada

Княгиня Ольга

По смерті Ігоря на княжому престолі в Києві засіла його жінка — княгиня Ольга. Ця княгиня була першою з князів, що відкрито визнавала християнську віру.

Княгиня Ольга ще з молодих років стала християнкою з переконання. Але вона, як норманка з походження в перший період свого життя, після трагічної смерти свого чоловіка князя Ігора, як жінка князя і володарка держави, а пізніше як регентка молодого князя Святослава, не могла з політичних міркувань відкрито змінити віру того народу, на чолі якого вона стояла. Лише тоді, коли кермо держави перебрав до своїх рук князь Святослав, княгиня Ольга вже в похилому віці прийняла хрещення, правдоподібно, десь коло 954 року. І про цю подію історія зберегла нам скупі відомості. Літописець розповідає, що княгиня Ольга охрестилася у 955 році в Візантії, прийнявши від своєї хресної матері, цариці Олени, її ім'я. Інші джерела заперечують це. Так, грецький імператор Констянтин Порфіродний, який урочисто приймав у себе княгиню Ольгу, в своїй книзі „Про звичаї, або церемонії Візантійського двору" докладно описує це прийняття, але ні словом не згадує про охрещення княгині Ольги, а навпаки, стверджує, що вона приїхала до Царгороду із своїм духівником священиком Григорієм. Отже, більше правдоподібно, що княгиня Ольга охрестилася в Києві. До Візантії ж вона їздила в якихось інших політичних справах, можливо, в справі зближення з Грецією, яка також прагнула встановити тісніші взаємини з сильною Українською державою.

Крім встановлення зв'язків з Грецією, княгиня Ольга шукала безпосереднього контакту з тодішньою культурою Західньої Европи. В 959 році вона відрядила з якоюсь політичною метою посольство до німецького цісаря Оттона Великого. Трудно встановити тепер, яке завдання мало це посольство.

Цісарі Заходу, в тому числі й Оттон Великий, косо дивилися на зміцнення впливів Візантійської Церкви на Русі-Україні. Вони ж бо прагнули за всяку ціну поширити свої впливи на східні простори, заселені нашими предками.

Оттон Великий, як ревний насадитель християнства серед слов'ян, прийнявши посольство княгині Ольги, надіслав до неї своїх послів, очолених найближчим його помічником у справі християнізації й колонізації сходу — бенедиктинцем Адальбертом, якому й доручив намовити княгиню Ольгу прийняти обряд Західньої Церкви. Цісар був настільки певний, що місія Адальберта буде успішною, що навіть дав наказ висвятити його на єпископа Руси. Але протихристиянські настрої серед народніх мас на Русі-Україні були в той час такі великі, що Адальберт не осягнув своєї мети.

Княгиня Ольга

Гільдесгаймський літопис кінця X століття про це посольство розповідає таке:

„Прийшли до короля Оттона посли Руського народу й просили його, щоб він послав до них одного із своїх єпископів, який показав би їм дорогу правдиву, і говорили, що хотять покинути язицтво і прийняти християнську віру. Король послухався і послав до них єпископа Адальберта, але вони, як показав кінець справи, в усьому набрехали" (Є. Голубинський, стор. 103).

Охрещення княгині Ольги залишилося її приватною справою. Як зазначено вище, княгиня Ольга була вже відкритою християнкою. Є дані й про те, що вона навіть будувала церкви. Але політичні обставини були в країні такі, що княгиня Ольга, очевидно, не відважувалась запроваджувати християнство серед свого народу.

М. Могильницький

Дещо з нарад Ювілейного Комітету святкування 1000-ліття

Чергові наради Ювілейного Комітету Святкування хрещення України відбулися у Вінніпезі в четвер 30 і п'ятниця 31 травня 1984 року в приміщенні Колеґії Св. Андрея.

На ці наради прибули голови ювілейних комітетів з таких позамісцевих осередків — Монтреал — прот. Ігор Куташ, голова Комісії зовнішніх зв'язків; Саскатун — д-р Д. Ціпивник, голова програмової комісії; Торонто — п. Марко (в заступстві голови проф. Мухи), видавничої комісії; Едмонтон — Анна Звоздецька, голова мистецької комісії; Реджайна — Олекса і Ярослав Лозовчуки, члени мистецької комісії в ділянках музики, Саскатун — Анна Холод, член мистецької комісії; Саскатун — прот. М. Олесюк, заступав комітет Середньої Єпархії. Місцеві члени ювілейного комітету: — Блаженніший Митрополит Андрей, голова; Архиєпископ Василій — комісія молоді; прот. д-р Григорій Удод, координатор; прот. Сергій Кіцюк, прот. Т. Міненко, секретарі; п. Фелікс Тесарський, ред. Н. Когуська, проф. П. Кондра. — пресові референти.

Після офіційного відкриття нарад, слово Блаженнішого Митрополита Андрея, почалися ділові народи, якими керував координатор прот. д-р Григорій Удод. Першою звітувала голова комісії мистецтва — Анна Звоздецька, якої комісія виявилась найбільш активною. Першою точкою у її звідомленнях був новий проєкт, який щойно виринув й якого вона представила нарадам, проєкт фільми, чи властиво, фільмування хрещення України як великий епохальний мистецький твір не тільки для нас, але й для світу. На нарадах був присутній відомий творець фільмових проєктів Ярослав Новицький, який на бажання зібраних подав плян проєкту, над яким відбулась дискусія і рекомендації для розгляду можливостей плану.

Прот. д-р Григорій Удод повідомив збори про засідання наукової ради професорів в Мюнхені, на які він їздив та їхні видавничі пляни у зв'язку з 1000-літтям християнства.

Звітували зі своїх ділянок: прот. Ігор Куташ — комісія зовнішніх зв'язків, ювілейні значки, контакти й інше; прот. Т. Міненко — інформаційна праця, преса, звідомлення і завваги до поодиноких справ; А. Звоздецька повідомила про видання для молоді, матеріяли для Недільної школи, релігійні пісні, малярський конкурс, наради дириґентів; працюють обидвоє Лозовчуки — Оленка і Ярослав в ділянках музики, драми і фільмів.

Наради розглянули рисунки Сопровича під назвою Українська Православна Архітектура в Канаді: відрисовані в натуральнім виді православні церкви і будинки в Манітобі з пропозицією видати їх і поширити їх між вірними для збагачення ювілейних фондів.

Координатор прот. д-р Г. Удод повідомив, що до Консисторії напливають нові проєкти і запропонував покликати нову комісію для розгляду нових проєктів.

Велику частину нарад присвячено фінансовим потребам та ювілейним збіркам. На рекомендацію управи, покликано до ювілейного комітету трьох осіб — проф. д-ра Юрія Муликa-Луцика, інж. Федора Онуфрійчука і п. О. Гай-Головка.

Наради закінчилися в п'ятницю по обіді,, які внесли своїм живим ходом нарад і своїм тоном багато добрих сподівань і успіхів на заплянову працю. (Н. К.)

ДО ВІДОМА ЧИТАЧІВ

Просимо звернути увагу, що це число, яке виходить, є за місяці — **ЛИПЕНЬ і СЕРПЕНЬ.** Наступне число журнала вийде на початку вересня. Місяць липень, це місяць відпустки для працівників.

Просимо пам'ятати, що пошта до „Променя" — передплати, пожертви, матеріяли до поміщування — буде нормально функціонувати.

На руках редакції лишилося ще багато не поміщених матеріялів як з громадської хроніки, так і з річних звітів — все це буде поміщене у свій час за чергою по вакаціях.

Всім нашим читачам бажаємо приємних вакацій і доброго відпочинку.

Редакція і адміністрація

Савеля Стечишин

З нагоди 100-ліття українського жіночого руху

Українські жіночі організації святкують цього року небувалий ювілей — 100ліття українського жіночого руху, що його започаткувала Наталя Кобринська, заснувавши Клюб Руських Женщин в Станиславові 1884 року. Цей ювілей викликає немало думок про шлях української жінки в минулому та сучасному і її заслуги для українського народу.

Ще від княжої доби історія українського народу позначилася тернистим шляхом, невпинною боротьбою за своє життя, а разом із тим заблисла сяйвом героїзму, підкріпленим великою ідеєю правди української нації. У тій боротьбі українська жінка показалася не кволою, а хороброю, воєвничою, в и т р и валою, практичною та ідейною провідницею.

Українська жінка вчила своїх синів бути борцями та шанувати честь рідного краю. Вона по спартанськи виряджала синів на війну — Ідіть і вертайтесь переможцями... Коли заходила необхідна потреба, вона сама брала в руки меч і йшла до бою. У візантійській хроніці збереглися записки, що в поході Святослава на Царгород було велике число жінок-вояків. Найкращим прикладом хоробрости та провідництва може послужити княгиня Ольга, яка сама провадила військом у поході на деревлян.

У державницьких справах українська жінка виявила хист. Княгиня Ольга мудро правила своєю державою. Знову княгиня Романова впертим змаганням з чисельними ворогами затримала батьківський престіл своїм синам. Тим виказала не тільки материнську відданість, а також і державницький хист. Та не тільки жінки-володарки визначилися, бо й жінки підрядних князів та бояр виявили здібність в адміністративних справах, як дорадниці своїх мужів. Вони брали участь у державних справах на рівні з їхніми чоловіками. Закони не ставили ніяких обмежень жінкам, що й сприяло розвиткові жіночої індивідуальности.

Вже й те, що українська жінка в давнині користувалася великою особистою свободою, пошаною в родині і суспільстві, виробило в ній глибоке відчуття співвідповідальности за долю своєї родини, а з тим і глибше прив'язання до своєї землі, до своєї батьківщини. Природне призначення жінки — дбати про свій рід, захистити його, запустити коріння в землю і

Наталя Кобринська

стерегти тієї землі, бо це її власність. На цім ґрунті зродився патріотизм до рідної землі, батьківщини. Жінка своїм материнським інстинктом вичарувала фанатичне прив'язання до своєї землі і передала це своєму народові.

В часі татарських спустошень українських земель українська жінка своєю відданістю до родини зродила нові села, нові садиби, нові міста на руїнах і воєнних згарищах. Своїми піснями вона навчила любити свою батьківщину, свій край. Затримуючи свої звичаї в родинному побуті, вона зберігала прадідівську традицію народу для наступних поколінь. Селянська хата стала твердинею, з якої виходили непоборні борці за рідну землю. Молоком своїх грудей вона передала українським нащадкам непохитну волю до самостійного життя. Козацька мати виховала Нечая, Сірка, Ґонту, Залізняка, Хмельницького — борців за право жити вільним життям на своїй рідній землі.

В історії українського народу були світлі і темні моменти, був занепад і відродження. Тією рушійною силою в найчорніших хвилинах все була велика ідея — вільного і незалежного державницького життя, ідея, яка нуртувала в широких колах українського суспільства, просякала, скріпляла і відроджувала. У тім відродженні викристалізувався жіночий рух. Ініціятором його була Наталя Кобринська.

Був це рух не відокремлений від народу, а тісно з ним пов'язаний. Ходило про визнання

Кілька хвилини у Ольги Кобилянської

Приїжджаю несподівано.

Так тихенько підходжу до відчинених дверей.

Яка велика радість! Сміх і сльози.

Дорога моя старша приятелька бере мене за руку, держить мене, дивиться на мене довго-довго й каже:

— Я вже свою повинність сповнила, треба думати й про те, що чоловік не вічний, що треба нам покидати цей прекрасний світ, рідну землю й усіх дорогих. Та я маю чисте сумління перед Богом і своїм народом: я своє завдання виконала...

При цих словах наповняється моя душа теплим чуттям і несказаною тугою, і душа вичаровує прекрасні образи з минулого.

Спомини!

Виринають з далекого минулого наші величаві постаті, що стояли колись з нами в тісному душевному зв'язку, і ми спільно творили українську культуру.

Скільки їх бувало в домі моєї старшої приятельки і скільки пережили в її присутності гарних хвилин.

І годиться їх усіх спом'янути добрим словом, — ці всі дорогі українські постаті: Евгенія Ярошинська, Леся Українка, Михайло Коцюбинський, Іван Франко, Василь Стефаник, Наталія Кобринська, Христя Алчевська, Осип Маковей, Остап Луцький, Микола Євшан, Софія Русова, Олена Кисілевська, Ольга Дучимінська...

Задумуємось. Велика хвилина мовчання. Душа шукає сполуки з усім величнім, що вже було — і ще буде!

Було багато — але віримо, що перед нами стоїть те величне — що мусить наступити. Те найбільше! І чи ми того доживемо, чи ні — то віримо:

Що українське Сонце Правди переможе темряву.

С. Г. Н.

„Жіноча Доля" І. X. 1935

жінки повноправною і повновартісною людиною на рівні з чоловіком у всіх ділянках життя родини і громади. Ходило про наближення жінки до справ народу ,щоб вона була співвідповідальною за долю народу.

Був це могутній рух, що зрушив українське жіноцтво до організованого походу, до активної праці в різних ділянках суспільного життя. На тім ґрунті виросла нова українка — матигромадянка, свідома своєї сили і своїх завдань. Її провідницею стала велика жіноча організація — Союз Українок у Галичині.

І ця перевихована українка кинулася повним запалом до праці в найтемніші закутини своєї країни. Вона помогла витрясти заспане село з темноти, помогла збутися корчми, а на те місце спільно з чоловіком поставила читальню і кооперативу. Вона внесла книжку до селянської хати. Своєю наполегливою, відданою працею вона вивела село в люди.

На нових всенародних кличах виростали нові борці з молодого покоління, які не побоялися стати до нерівної боротьби з сильнішим від себе ворогом. І с а м а вона брала кріс та йшла до бою або помагала в запіллю. Так вона діяла в Західній Україні. У Придніпрянській Україні її сестра проходила шлях матері-страдниці, закута і заморена. Її уста були замкнуті, але ідея жити самостійним державницьким життям в неї не завмерла.

Прийшла червона загроза і в Західню Україну. Вся українська земля впала в ярмо червоного окупанта. Родина за родиною мусіла лишати рідну хату, рідну землю і йти з дітьми в світ рятувати своє життя. Та грудочка рідної землі, що вона взяла з собою, втікаючи від большевицької навали, остається для неї і її дітей пригадкою до дальших змагань за волю своєї батьківщини. Це наче святість, що ставить перед нею найвищу ціль, найбільший закон своєї рідної землі.

У новій батьківщині українська жінка зустріла вперше свою сестру, що вже давніше виїхала з рідних земель, вже осілася, розгосподарилася і розгорнула широку громадську працю в жіночій організації в Канаді і ЗСА. Вони з'єдналися разом, бо перед ними одна і та сама ціль, їх в'яже та сама велика ідея — освобожденння українського народу. Вони себе розуміють. Вони впевнені в свою місію — закріпити в своїх нащадках ще від колиски любов і пошану до свого народу і його скарбів, висунути високо на небо свого світу ясну провідну зірку, щоб просвічувала шлях всезагального походу українського народу до визволення.

Мілена Рудницька

Співпраця І. Франка над „Першим Вінком"

Особливі підстави до шанування пам'яті Івана Франка має українське жіноцтво. Бо для нас, жінок, Іван Франко — не тільки поет і національний пророк, не тільки глибокий мислитель і науковий дослідник, не тільки великий громадянин і знаменитий публіцист, але ще й незрівняний співець жіночого горя та гарячий захисник прав жінки.

В підвалини українського жіночого руху великий Каменяр поклав ще одну цеглину й початки емансипаційних змагань українського жіноцтва, зокрема на Західніх Українських Землях, пов'язані дуже тісно з його ім'ям. Проблема емансипації жінки творить таку важливу й істотну частину Франкового суспільного світогляду, що сміло можемо говорити про фемінізм Івана Франка. Докази цього фемінізму знаходимо в літературній і науковій, журналістичній і громадсько-політичній діяльності Івана Франка. Хто хоче зрозуміти Франка, як людину, діяча й поета, той не може залишити без уваги цієї дуже характеристичної риси його духовости й творчости.

Джерела Франкового фемінізму

Що призвело І. Франка до зацікавлення жіночим рухом? Що спонукало його стати завзятим поборником і оборонцем прав жінки?

На це питання франкознавці відповідають здебільша, що прихильна постава Франка до жіночого питання була логічним висновком з його соціяльно-політичної ідеології. Іван Франко, мовляв, був соціялістом, а соціялізм включав у свою програму постулят жіночої рівноправности.

На нашу думку, така інтерпретація не зовсім правильна, цебто вона не пояснює всіх психічних мотивів Франкового відношення до жіночої проблеми. Хто знає, як близько Франко приймав до серця жіночу недолю, як він уболівав над кривдою, заподіяною жінці суспільним порядком, державними законами і звичаями, хто знає його гаряче прагнення до поправи становища жінки в родині і громадянстві, той мусить прийти до переконання, що не розумові рації і не такі чи інші політичні програми були вирішальні для постави Франка. Для нього емансипація жінки не була тезою, видедукованою з демократичної доктрини про рівність

Іван Франко

усіх людей перед законами. Джерел Франкового фемінізму треба шукати в його емоційності, точніше: в його винятковій чутливості на недолю української жінки впродовж усієї історії.

Коли ми хочемо зрозуміти, чому Іван Франко був чемпіоном прав української жінки, не шукаймо ключа до зрозуміння цього становища в партійно-політичних програмах, а в його малій ліричній поемі про „руські сльози жіночі", про які поет говорить найтеплішими, найчутливішими словами, словами повними м'якости, співчуття і жалости, що їм рівних нема, мабуть, у світовій літературі:

Де не лилися ви в нашій бувальщині,
Де, в які дні, в які ночі,
Чи в половеччині, чи в князівській удальщині,
Чи то в козацькій, ляччині, ханщині, панщині,
Руські сльози жіночі?

Скільки сердець роздиралось, ридаючи,
Скільки зв'ялили страждання!
А як же мало таких, що міцніли, складаючи
Слово до слова, в безсмертних піснях
[виливаючи
Тисячолітні ридання!

Слухаю, сестри, тих ваших пісень сумовитих,
Слухаю й стиха міркую:
Скільки сердець тут розбитих, могил тут
[розритих,

Олена Пчілка

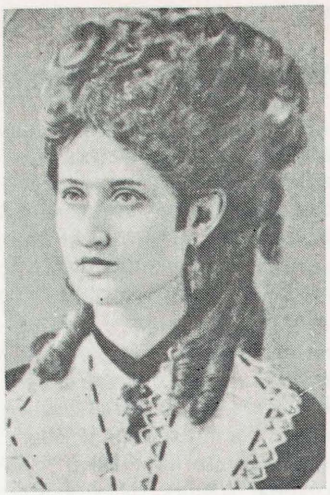

Наталія Кобринська

Жалощів скільки неситих, сліз вийшло [пролитих
На одну пісню такую?...

Отже, не політичні ідеї, а надзвичайне м'яке й відзивне на жіноче горе серце поета та його палка революційна вдача штовхали його на шлях боротьби за належне жінці місце в родині й народі.

Крім емоційних мотивів, рішальний вплив на поставу Франка до жіночих емансипаційних змагань мали ще міркування національного характеру, — власне національного, а не соціяльного. Бо Франко оцінював високо значення національного свідомого жіноцтва для розвитку нації. Ось що він пише на цю тему в своїй „Молодій Україні": „Не потребую чейже доказувати ваги жіноцтва в розвою національної свідомости й національної літератури. Жіноцтво з природи своєї більш консервативне, держиться форми й вважає на форму, більш ніж мужчини. Ідеї, погляди, уподобання і привички, вповні вихованням, домашньою традицією, довше держаться серед жіноцтва, ніж серед мужчин. Наше жіноцтво до половини XIX віку виростало без рідної традиції. В Росії воно змалку переймалося московщиною, у нас польщиною. Через жіноцтво загніжджувалася в українські домашні огнища там московська, тут польська всевдо-аристократичність, нехіть і нетолеранція до свого рідного, байдужість до українства. Той погубний дух висисали з матірним молоком молоді покоління української інтелігенції. Поява цілого ряду молодших українок на літературній ниві, під стягом української мови і нових демократичних і народолюбних ідей, була першим доказом, що національне почуття будиться вже в самім ядрі українського народу, доходить до тих кругів, де воно звичайно доходить найпізніше й найтяжче. Відтепер можна було сподіватися кращого, швидшого росту нашого розвою — і ця надія, не зважаючи на всі переміни політичних констеляцій, не завела". (Іван Франко, „Молода Україна", Часть перша, Українсько-Руська Видавнича Спілка, Львів 1910 р. Стор. 46). Говорячи про „появу і цілого ряду молодших українок на літературній ниві, під стягом української мови і нових демократичних і народолюбних ідей", Іван Фрранко має на думці Наталію Кобринську і гурт її співробітниць.

З усіх починань Івана Франка для жіночої справи найтриваліщу вартість, як з погляду громадського, так і культурного, має безперечне його співпраця з Наталією Кобринською у редагуванні „Першого Вінка".

Як відомо, був це збірник публіцистичних і літературних праць гурту жінок, яких з'єднала поруч любови до рідної країни, критична постава до суспільного ладу, що кривдить жінку, і бажання виборoти жінці становище свідомого співтворця суспільних процесів. Це перший в українському світі виступ жіноцтва в обороні своїх прав. Зовсім небуденна, просто революційна на ті часи літературна поява, революційна і самим фактом, що авторами праць

були виключно жінки, і пропаґованими в збірнику ідеями жіночої емансипації, зокрема дуже сміливими статтями, що вийшли з-під пера Н. Кобринської. Небувала в нас літературна поява і з тієї причини, що Альманах мав всеукраїнський характер: його співробітницями були наддніпрянки й галичанки (точніше, одинадцять галицьких і шість наддніпрянських авторок). Книжка поважна вже самим своїм об'ємом — вона має 464 сторінки, — ще більше своїм змістом; вийшла в 1887 році у Львові з друкарні Товариства ім. Шевченка. На титуловій карті читаємо: Перший Вінок, Жіночий Альманах, виданий коштом і заходом Наталії Кобринської і Олени Пчілки.

У згаданій уже тут „Молодій Україні" Іван Франко стверджує, що „Перший Вінок" належить до найкращих та найбагатших змістом наших видань із того десятиліття" та що „для історика нашої культури і нашого національного відродження ця книжка завсіди буде дорогоцінною пам'яткою". Зокрема Франко відзначає, що „голоси жінок галичанок та наддніпрянок переплітаються та зливаються в одну гармонію: почуття дружности і духової близькости, не зважаючи на політичні межі, виявляються досить ясно, бодай у сфері найбільш освічених, вільних жінок". („Молода Україна", стор. 45).

Яка ж була співучасть Франка у тому виданні, що про нього він сам висловлюється, з перспективи майже чверть століття, так похвально?

Михайлина Рошкевич-Іванцева

Ольга Рошкевич-Озаркевич

В „Молодій Україні" Франко навіть не натякає на свою причетність до цього діла, не відзначена вона теж ні одним словом у самій книжці. Але в своєму „Нарисі Історії Української Літератури" Франко пише, що Альманах вийшов „під його редакцією". (Стор. 352). Правда, кілька рядків дальше Франко каже: „Були дві редакторки, Кобринська й Олена Пчілка", не пояснюючи, в чому полягало його анонімне редакторство та який був поділ праці між ним і двома підписаними на книзі жінками.

Цю проблему з'ясував доволі докладно, на основі листування Франка, Михайло Возняк у брошурі „Як дійшло до першого Жіночого Альманаха", Львів 1937 р. Низку цікавих інформацій до цієї справи докинув Денис Лукія-

Олеся Бажанська-Озаркевич

нович, передаючи те, що йому розказала сама Кобринська. (Денис Лукіянович, Іван Франко і жіноче питання, „Жінка" ч. 11-12, 1936 р.). На основі цих відомостей треба прийти до висновку, що заслуги Івана Франка для справи видання „Першого Вінка" були величезні: без нього книжка ледве чи була б побачила денне світло. Не беручи під сумнів рішальної ролі Наталії Кобринської в цій справі, зокрема її виключної ролі в ідеологічній постановці жіночого питання, треба ствердити, що Франкові приналежить велика частина організаційної і майже вся технічна редакторська праця. Він разом з Кобринською розшукав співробітниць і заохочував їх до праці, — а були це, коли мова про галичанок, молоді жінки, які здебільша вперше пробували своїх письменницьких сил. Після збірки матеріялів, на плечі Франка впало фактичне редакторство Альманаха. Хоч усі статті прочитувала й оцінювала теж і Кобринська, але оформлював матеріяли Франко. Він справляв, скорочував, або й зовсім відкидав статті, він установляв їх порядок у збірнику, він був теж мовним редактором і коректором книжки. Крім того, він лагодив непорозуміння між двома редакторками й між співробітницями і Кобринською. Редакційна співпраця Франка з Кобринською над Альманахом тривала кілька років і натрапляла на різні перешкоди і неприємности. Для Франка була це праця анонімна і вповні безкорисна, яку він узяв на себе, як службу для справи, що була йому важлива й дорога. **Календар „У. Г." 1954**

Анна Павлик

КОНВЕНЦІЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЖІНОЧОЇ РАДИ У ВАНКУВЕРІ

91-річна Конвенція Канадської Національної Жіночої Ради відбулась у Ванкувері в днях 10-15 травня 1984 року в приміщенні готелю Голідей Інн.

Конвенція була успішна; було присутніх около 100 делеґаток, включаючи представниць крайових жіночих організацій, делеґаток відділів Жіночої Ради, Провінційних Жіночих Рад, голів комітетів та гостей.

В програму Конвенції входили звіти діяльности Ж. Р., звіти комітетів та наради над резолюціями. Тому, що місто Ванкувер положене на побережжі океану Пацифік, було звернено велику увагу на країни, які є, в так званому, „Паціфік Рім".

Від Централі Союзу Українок Канади були присутні голова — Анна Холод, референтка багатокультурности — Марія Вакалюк, заступниця голови і рівночасно г о л о в а провінційної Екзекутиви на Британську Колюмбію — Олена Дзюбенко. Від Провінційної Екзекутиви делеґаткою була Лелія Митрук.

Членки Союзу з Ванкуверу — Галя Токарик, з Волей — Марія Антонішка, з Ошави — Павліна Біл і Наталія Войціхівська (Давдс), з Едмонтону — Ольга Мельничук, з Келґари — Л. Колінс були делеґатками від місцевих жіночич рад. Також з Едмонтону Жіночу Раду репрезентувала голова, українка — Ольга Цилурік. Крім того частинно на нарадах були присутні членки місцевих відділів С.У.К. — А. Чуйко, Н. Воробець, А. Залубняк, П. Керелюк, Н. Стадник з Вінніпеґу — делеґатка Жіночої Ради і М. Паланич з відділу Союзу Українок у Ванкувері.

Крайову управу Об'єднання Жінок Ліґи Визволення України, репрезентувала голова — Марія Шкамбара з Торонта; Організацію Українок Канади р е п р е зентувала — Йосифина Климків з Вінніпеґу.

Головою Національної Жіночої Ради на слідуючу каденцію була вибрана пані Маргарет МекҐі з Лондону, Онтаріо. До крайової управи НЖР увійшли українки — Павліна Біл і Йосифина Климків — заступницями голови і Галя Токарик — як референтка горожанства і міжнародних справ.

Чергова Конвенція Канадської Національної Жіночої Ради відбудеться в 1985 році в Монтреалі.

Софія Русова

(У 80-РІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ)

Для рідного краю, для меншого брата
і тіло і душу складати,
не жди, яка буде заплата,
не жди — а служи!

Оці вищенаведені слова були гаслом життя нашої Вельмидостойної Ювілятки, яким вона керується й до сьогодні, без огляду на свій глибокий вік. Служить святій справі так щиро, як було це тому шісдесят років. Її запалу до праці, любови до великої ідеї не могли в ній погасити ніякі перешкоди, тюрми та тяжкі життєві обставини; це найяскравіший приклад витривалости людини, яка „сто раз впавши і сто раз вставши" — як каже поет, — йде далі по раз вибраній дорозі до визначеної мети. Її життя, це приклад для сучасних і майбутніх працівників. Вона вчить як боротись, як господарити в новій будівлі, коли настане слушний час. Бачимо її, як каменяря, який увесь свій молодий вік лупав скалу, і бачимо ми її при праці в короткий час незалежної української держави.

Софія Русова народилася 1856 року в великопанській родині. Мати її французенка, батько — швед. Та в її домі її батьків панував демократичний дух і діти серцем відчували горе й поневолення народу й бажали йому служити. Коли знесено кріпацтво, батька її обрано мировим посередником, і він старався усіма силами захищати права селян на землю. Ці всі події витиснули на душі молодої Софії незатерті враження, зацікавлення суспільними подіями та працею для поневолених.

Підо впливом старшої сестри, вона знайомиться із змаганнями й бажаннями тодішньої підпільної, революційної Росії. В її душі родиться бунт проти насильства й поневолення. Вона відчуває потребу та силу до боротьби зі злом. Стає революціонеркою.

Тогочасним звичаєм, вона була вихована в російському дусі. Та пізнавши визначних українських діячів, зацікавлюється українською справою. Її першими вчителями в цій справі були Михайло Старицький, Микола Лисенко, Іван Нечуй Левицький, Федір Вовк, Павло Житецький. Вона одружується з Олександром Русовим, гарячим українським патріотом, який усім серцем любив рідну землю; він навчив й свою молоду дружину цієї любови.

І вона зразу попадає у вир суспільної та підпільної праці на українському ґрунті. Революційний рух будив цим самим і змагання українців до волі.

Чоловік її працює статистом по різних містах України. Вони переїздять з міста до міста, та це не позбавляє Русової змоги усюди працювати. Чоловік працює у науковій ділянці, а вона усією душею віддалася народним справам у різних ділянках. Вона активна, ініціятивна та повна посвяти.

Дім її — це огнище, де завжди збираються свідомі українці. Тут вирішують і призначують кожному ролю в громадському житті. А коли ставали вільніші хвилини, дім її давав за хист усім, в її гостинному домі могли втомлені відпочивати, перебуваючи в мистецькій атмосфері. Музика і спів гуртували в її домі чільних мистців. Часто гостив тут Лисенко. З нагоди вінчання Русових написав композицію „Золоті ключі". Гуртувалися тут і письменники та драматичні артисти.

Поруч з суспільною працею, багато часу присвячує С. Русова педагогічній праці. Ще молодою дівчиною (16 років) разом із сестрою відкрили вони школу. Для цієї праці Софія відбула основні студії. Вистудіювала методи Пестальоцці, Руссо, Фребеля та Дістервеґа. Де тільки могла під час своїх мандрівок закладала дитячі садки, школи, позашкільні курси. Часто заробляла на прожиток лекціями музики та французької мови.

Часте змінювання місця замешкання, не мало впливу на зменшення великої активності у громаді, Софія Русова провадила багато харитативних акцій. Її дім був пристановищем для подорожніх, бездомних, тих, що після звільнення з тюрми шукали в теплій, щирій атмосфері Русових захисту перед життєвою бурею та спочинку для втомленої душі.

Знаємо, що заходами Русових, які деякий час замешкували в Празі, був видрукований там перший не цензурований „Кобзар" Шевченка. І коли в Україні була заборона друкова-

ного слова 1876 року, вони зайнялися нелегальним перевозом „Кобзаря" в Україну.

Повернувшись з Праги, Русові купують маленький хутір на Чернігівщині й там оселюються. Софія Русова навчившись фельдшерства, лікує селян. Їхній дім стає знову осередком культурно-освітнього та революційного руху. Чоловік Русової мусів задля заробітку залишити дружину на хуторі, сам переїхав до Одеси. Тоді вона веде інтенсивну революційну діяльність. Прийшло до арешту (знайшли в неї друкарську машину). Матері довелося залишити дрібних дітей (синові Михайлові було тоді три роки, а доні Любі півтора). Батько опікувався дітьми, мусів переїхати ще й клопотатися дружиною. По трьох місяцях мати повернулася. В Одесі знову її арештовують. Русова розуміла, що краще майбутнє і її дітей і всіх інших дітей в Україні, вимагає боротьби за свободу. Дальше її життя — це постійні арешти, або перебування під наглядом поліції. Була в тюрмі й тоді, коли сподівалася молодшого сина Юрка. Перебуваючи в камері з злодійками та повіями, втікала від дійсности, пишучи книжки для дітей.

Коли в коротких періодах була на волі,, працює при закладанні захоронок, дитячих садків, навчанні на різних курсах, допомагає революціонерам. У цьому часі вона була в центрі українського суспільного життя.

В періоді визвольної боротьби та за самостійности України 1918-1920 років Русовій призначено високе й відповідальне становище в уряді комісара дошкільної й позашкільної освіти. Та це тривало коротко. Переїхавши з урядом УНР до Кам'янця Подільського, викладає в українському університеті, організовує допомогу раненим і полоненим, а рівнож з тим, організовує Українську Національну Жіночу Раду.

Коли ж уряд УНР мусів виїхати на еміґрацію і до Кам'янця прийшли більшовики, деякий час залишається під совєтами. Але не може миритися з цим режимом, взимку нелегально переходить Дністер і оселюється в Празі. Був тоді їй 66-ий рік життя, але вона не спочила. Тут починає нову важливу працю, — стає професором педагогіки в Педагогічному Інституті ім. Михайла Драгоманова й пише багато на виховні теми, бере дуже живу участь у жіночому русі, репрезентуючи його на міжнародньому терені, видає свої наукові твори. Одним з них і є книжка: „Наші визначні жінки — літературні характеристики — сюлюєти", видана вперше в Коломиї заходами редакції „Жіночої Долі" з нагоди Українського Жіночого Конґресу 1934 року. А в 1945 році перевидав цей твір Союз Українок Канади у Вінніпезі.

Не зважаючи на свої 80 років Русова не кидає пера — пише наукові статті. Написала останніми часами більшу монографію „Волинь", присвячену „Союзові Українок" у Рівному.

Дала нам Русова все, що тільки її багата духовість могла дати: жертвенну працю, любов до народу, глибоке знання, наукові твори, вихователькy і провідницю поколінь і все це в дуже невідрадних обставинах — переслідувана, незабезпечена матеріяльно, поєднуючи обов'язки матері, дружини з небезпечною працею революціонерки та відданої громадської діячки, полум'яної української патріотки, якою стала наслідком своєї вразливої душі на красу душі нашого селянства й красу української землі.

Виготовлено за статтями **Ольги Олександри Дучимінської** (Жіноча Доля з 1. 3. 1936 р.) і передмови до праці С. Р. „Наші визначні жінки" **Олени Кисілевської.**

Т. Г.

Олесь Бердник

„ЗАПОВІТ ХРИСТА"

(Послання другові)

Мій друже!

Ми з тобою, як і більшість наших сучасників, народилися і зростали в епоху узаконеного безбожжя. Замість молитви ми чули багатоповерхові лайки зі згадкою Бога, боженят, Христа, Божої Матері і всіх святих. З дзвініць падали, гупаючи об землю, хрести. Активних віруючих та священиків вивозили в Соловки, до Сибіряки, в дрімучу тайгу, за Полярне коло.

Мені йшов п'ятий рік, коли я став свідком дивної, страхітливої містерії.

Наступав Великдень. Сім'я наша жила тоді в невеликому селі на Київщині. Колгоспу ще не було, люди працювали в так званих комунах. Приїхали з району „войовничі безбожники",, зібрали комунарів, звеліли готувати атеїстичний спектакль. Комунари одягали звірячі машкари, вивернені вовною догори кожухи, приробляли до голови чортячі роги; потім вирушили до церкви. Там тривало Богослужения. Одягнуті потворами комунари кружляли довкола храму, горлаючи: „Долой, долой раббинов, монахов і попов!".

Похилого віку священик — сивий дідок — у оточенні жменьки старих баб, тремтячим голосом стверджував ще неясну моїй дитячій свідомості істину: — Христос воскрес із мертвих, смертію смерть здолав, і сущим у гробі життя дарував!

Щось дивне, нетутешнє ввійшло в мою душу. Той гурт людей біля вівтаря серед мерехтіння свічок, те чортяче кільце, яке верещало і плювалося, лаялося і погрожувало зібраним біля Образу Христа вірним, — все те залишило враження якоїсь таємничої глибинности всього, що відбувалося...

Пізніше, коли мені було шість років, страшний голод почав нищити Україну. Знаю про ту жахливу подію не з переказів, не з сторінок газет чи книг. Сам був свідком і учасником всенародного лихоліття.

Мертвяки валялися по дорозі, на городах, в хатах. Інколи з'являлася підвода, байдужі люди складали покійників штабелями на вози, і одвозили їх до цвинтаря. Там підводу перевертали, трупи гуркотіли в спільну яму, здичавілі собаки кидалися на здобич, люто скалячи зуби.

Я вже ледве тягав ноги. Ми з матір'ю відвідали якусь родичку. В хаті — нікого. Пустка. На печі — мертва жінка. Мати заголосила, когось кликала, щось робила. А я звернув увагу на Книгу, що її листав вітер на підвіконні (...).

Минали роки. Ми всі виховувалися безбожниками, послідовними матеріялістами (в гіршому значенні слова). Я жив, як і всі мої ровесники. Захоплювався науковими чудесами, прагнув у зоряні світи; релігійні байки справді здавалися наївними і смішними порівняно з видимими успіхами науково-технічної думки.

Гримнула війна. І тут сталося диво. Навіть Сталін — цей персоніфікований дух Сатани — відчув, що без Бога перемоги не буде. Священиків повертали з в'язниць, відкривали храми, мільйони молитов возносилось в небо. І хто скаже, чи не були вони вирішальні у подоланні чортячих орд Гітлера?!

Разом з тим Церква, як і при самодержавстві, була залежна від „властей предержащих". Пам'ятаю одну службу в храмі, коли священик урочисто співав „многая лета" „богоизбранному, христолюбивому вождю Йосифу Сталину".

Мене занудило. Я після того довго не бував у церкві.

Минула війна. Я повернувся з фронту. Учився, працював. Твердо свідомий того, що ніколи не прагнув до містики, до релігійности, до трансцендентного.

І ось в 1946 році мені був сон.. .

Повзу я по страшній крутизні на гору. Знаю, що там, на вершині, стоїть мій батько і мушу його замінити у якійсь тяжкій справі. Довго я піднімався. Перешкоджали потоки, обвали, негода, тумани. Я обдирав руки і ноги, до крови, задихався від туги і самотини. Проте зрештою виліз, і на вершині гори побачив Христа. Він тримав на плечах неймовірний тягар, як древній Атлант. Вся шкіра Його була оголена, кров струменіла по тілу, очі з тугою і надією дивилися в мої зіниці.

Тягар захитався. Я кинувся Йому до ніг і прокинувся...

Сон вразив мене. Я назавжди запам'ятав Його. Реальність Христа входила в серце якимись позаінтелектуальними каналами — крізь світ тайни.

В 1949 році Христос знову з'явився вві сні.

Я стояв під височенною горою. З вершини хутко спускалася біла хмарина. Вона розійшлася. Біля мене стояв Христос. На Ньому був темний хітон, на чолі кривавився Терновий Вінець. Я тривожно дивився в Його сумні очі, і здавався Він мені рідний, близьким, як брат, як батько, як побратим.

Він сказав: — Бачиш оцю дорогу?

Я поглянув туди, куди Він показував. Там гриміли потоки, громадилися непрохідні гори, урвища, в'юнилися хаотичні корчі вікових дерев.

— Бачу, — сказав я.

— Іди по тій дорозі.

— Навіщо?

— Іди! — Ласкаво, але владно сказав Христос.

І я пішов. Він підняв руку, благословляючи...

...Незабаром мене заарештували. До речі, старенька жінка, якій я розповів сон, так і сказала: „Ой, буде тобі скорбота, попадеш до в'язниці!"

За півроку був суд. Це була така неправедна, така підла розправа, що вся моя душа — душа ясної, чистої, вірної найгуманнішим ідеалом людини — обурилася і, очевидно, палко зосередилася сама в собі, щоб віднайти дальший змисл життя.

Після вироку мене одвели до камери при суді, замкнули. В ту ж хвилину я відчув присутність Христа.

Розумієш, мій друже, — це не була думка про Христа, не молитва до Нього, що було б зрозумілим у такому стані напруги і відчаю. — Він сам був біля мене, обнімав мене, говорив зі мною.

Це було раптово, блискавично!

Я став навколішки, але це не був стан раба. Я припав до колін Батька і Учителя. Я збагнув, що повернувся до себе, до рідного дому. Палка молитва зірвалася з моїх уст, я прохав Його:

— Приймаю все, що несе доля! Лише одне благаю: не залишай мене серед бурі світової.! Будь зі мною, Коханий!

І сталось так.

Були в'язниці. Були смертельні ситуації. Були втечі, каторжні темниці, подих смерти. Але завжди, при будь-яких станах, я відчував присутність Учителя, бачив його яскраво-сині очі — схвальні або докірливі...

Ще був містеричний факт, котрий показує, що наш Духовний Батько завжди з нами.

Була критична ситуація і я у в'язниці оголосив голодівку. Мене тримали десять днів у карцері, а потім перевели у госпіталь. Я заснув удень. Він був у білосніжному вбранні, а на чолі мав вінок з білих лелій. Він усміхнувся радісно і, благословляючи, підняв руку.

Мене розбудив офіцер зв'язку, запитав моє ім'я, подав телеграму. Я прочитав: „Верховний суд звільнив тебе. Чекаємо додому. Батько".

Ти розумієш, друже, наскільки однозначний зв'язок між реальностями духу і фізичного світу!? Ось чому для мене образ Христа завжди був не теологічною абстракцією, не ідеєю для суперечки або сумнівів, а Живим Полум'ям, з якого брало силу і полум'я моєї душі..."

ПРЕС. ФОНД „ПРОМЕНЯ" ЗА М. ЧЕРВЕНЬ

Відділ ім. Софії Русової в Лонь Бренч, Онт., з нагоди ювілею свого 40-річчя	$65.00
Добр. і о. М. Скрумеди, Брендон, Онт. з висловом оцінки журнала „Промінь"	60.00
П-во А. Г. Вольковичі, з нагоди свого ювілею 50-ліття подружжя на „Промінь" Монтреал	50.00
П-во М. і Є. Андрейчуки, Давфин, з нагоди ювілею 50-ліття подружжя	50.00
Родина покійної Марії Музики у пам'ять дружини й матері та бабуні, Вайта, Ман.	50.00
Текля Кудрик, Ватсон, читачка з оцінкою журнала „Промінь"	50.00
К. Сайн, Вінніпеґ	38.00
Федір Андрущак, Саскатун	28.00
Ольга Фіголь, Едмонтон	26.00
Євгенія Мельник, Едмонтон	20.00
Анна Козун — Ніпавин	16.00
Надія Дубилко, Торонто	16.00
Ярослав Кіналь, Бронсвил, Н.Й., ЗСА	10.00
П. Смиснюк, Айтуна, Саск.	10.00
А. Воронка, Клифтон, Н.Д., ЗСА	10.00
К. Дорковська, Вестон, Онт.	8.00
Вас., Мадрика, Ніпавин, Саск.	8.00
Марія Прокіпчук, Вінніпеґ	8.00
Марія Гарбус, Саскатун	6.00
Стела Сабат, Місисага, Онт.	4.00
Л. Стручинська, Гамільтон	4.00

По $3.00 склали: А. Клапоущак, Давфин, К. Пашко, Содбури, Б. Карп'юк, Тандер Бей, А. Марковська, Едмонтон, Ніна Кузьменко, Лондон, Онт., Гелен Дусько, Монтреал.

Складаємо найщирішу подяку всім друзям нашого журнала за допомогу журналові, за оцінку і прихильність до його завдань на ниві громадській.

Редакція

Антін Рудницький

Жінка в українській музиці

(Продовження)

В партіях Маргарети в „Фавсті", Тетяни в опері „Євген Онеґін", Снігурочки (в опері тієї ж назви), ,Мікаелі („„Кармен"), Недди „Паяци"), Дездемони („Отельо"), Марильці („Тарас Бульба"), Ліу („Турандот"), Вольхової („Садко) і ін., та в десятках концертів, в яких вона виступала, Марія Сокіл здобула на Східній Україні таку величезну популярність і признання, що в 1929 році її вислали закордон, до Італії і Німеччини, як репрезентантивну оперову співачку України. В такім характері вона виступала і в Москві та інших містах. (До речі, особливою популярністю Марія Сокіл була, як справжня Українка, в українських літературних колах Будинку Літератури, опісля цілком „зліквідованих" під закидом націоналізму й „українського шовінізму".)

Вийшовши заміж за громадянина іншої держави (Антона Рудницького, тоді диригента харківської, згл, київської опери), Марії Сокіл вдалося переїхати на постійне закордон, де незабаром здобула славу передової української співачки і по цьому боці залізної заслони. Її виступи в польських оперових театрах Варшави, Познаня й Львова, м. і. в „Богемі", „Піковій Дамі", „Тангойзері',' „Демоні", ,Льогенґріні", „Мадам Батерфляй" та прибалтійських державах, на Закарпатті, в Берліні, Празі й Відні, її виступи в Західній Україні в тисячних ювілейних виставах „Запорожця за Дунаєм" (в яких вона створила тип Одарки, згідно з опінією усіх наших передових музик Західньої України — а опісля й Америки — ніким неперевершений) та в десятках і сотнях власних концертів і як солістка з оркестрами та в закордоннім радіо, врешті її тріюмфальні концертові поїздки до Америки й Канади (перша в 1937 році, друга в 1938 році), під час якої во на дала — від Атлянтику до Пацифіку — поверх 100 концертів, переповнених публикою так, як ще тут ніколи небуло, виступи в американських операх у Філядельфії, Детройт, Нью-Йорку й Шікаґо (де між нішим, її виступ в заголовній партії опери „Галька" — з світової слави тенором Яном Кепурою як партнером — викликав справжню сензацію), в американськім радіо Н.Б.С. (з оркестрою), усе це створило кругом імені Марії Сокіл) чи пак „українського соловейка", як її назвали в Америці, своєрідну ореолу.

Великий дириґент, Олександер Кошиць так схарактеризував спів Марії Сокіл, після її концерту в Нью-Йорку в 1938 році: „...Марія Сокіл має голос надзвичайної краси й свіжости, найширшого діяпазону, пронизаний зверху до низу золотою ниткою, що в піяніссімі надає йому якоїсь дивної кришталевої прозорости, а в форте тріюмфального блеску й світлости. Разом з цим він зігрітий внутрішнім теплом, яке голубить вухо й ворушить наше серце... Лінія мельодійного взору в її співі завжди точна й певна, звукова матерія бездоганна, фразування ясне, а загальна структура співаного твору глибоко продумана, архітектурно стрункa й шляхотна, до того ж ще й просякнута щирістю, яка переконує й полоняє. Слухати її — це радість, висока насолода й той особливий спокій, коли не треба нічого вибачати, виправдувати, чи прощати..."

Значіння Марії Сокіл, як співачки схарактеризував в 1932 році, тоді передовий музика-композитор, Василь Барвінський, закінчуючи свою рецензію, чи пак враження з першого концерту Марії Сокіл у Львові після її переїзду туди з Києва цими словами: „... на небосхилі українського вокального мистецтва, на якому досі ясним блеском сяяли Сальомеї Крушельницької, Олександра Мишуґи й Модеста Менцінського, появилась нова зоря такої самої, першої величини: Марія Сокіл.

Многогранність таланту Марії Сокіл проявляється не тільки в тому, що на концертовій естраді вона чується таксамо „дома"„ як і на оперовій сцені і користується на ній не меншим успіхом у публіки, але й в тому, що вона так само майстерно виконує в концертах складні твори сучасної української й чужої музики, як і простенькі народні українські пісні. Особливо виконання цих останніх вона буквально до сліз зворушувала тисячні маси слухачів на її концертах в Америці й Канаді.

Марія Сокіл була між іншим після Сальомеї Крушельницької першою українською співачкою, яка наспівала низку платівок, (на замовлення американської фірми „Аш", а саме: „Вісім народних пісень" Рудницького, які появилися в формі альбому, дві арії з „Гальки"

(розпродані) та низку пісень різних композиторівз оркестрою. Вона виступила в Америці в ролі Одарки в фільмі „Запорожець за Дунаєм" продукції Авраменка.

Після переїзду Марії Сокіл закордон, її місце ліричної прімадони зайняла на Східній Україні (в харківській, згл. київській опері) З о я Г а й д а й, родом з Житомира, учениця Муравйової в Київському Музичнім Інституті. Її голос радше лірико-колоратурний, який дозволяє їй співати і такі партії, як Розіна в „Севільському Цирулику", чи Віолєти в Травіята". Вона орудує ним знаменито; чудова краса голосу й особливо, його рівність та непересічний виконавчий талант — також в концертовому репертуарі — складаються в особі Зої Гайдай на високомистецьку одиницю і першорядну співачку. Вона, до речі, передове ліричне сопрано київської опери; нагороджена як званням „народної артистки", так і всіми іншими найвищими почестями, нажаль, не рідної української, але совєтської влади...

Свого рода несподіванку, чи пак, непередбачену, кар'єру зробила О к с а н а К о л о д у б. На протязі кількох початкових літ своєї діяльности в Харкові, вона спеціялізувалася як „камерна", цебто концертова с п і в а ч к а, особливо в репертуарі пісень сучасних українських композиторрів. Діставшися до київської опери в 1930-их роках як драматичне сопрано — її голос несподівано розвинувся так, що в декілька літ пізніше вона співала вже в Великому Театрі в Москві.

Відомими оперовими артистками були на Україні ..... С. Кибицька і Воліївська. Голосом прекрасного тембра визначалася О к с а н а Петрусенко в Київській опері. На жаль, передчасно смерть (під час останньої війни) перервала життя цієї молодої, многонадійної артистки-співачки в розквіті її літ й на порозі кар'єри, яка заповідалася блискуче.

В іншій формі — може ще більш жахливій! — перервалася кар'єра Катерини Оловейнікової (ліричне сопрано харківської опери), яку більшовики заслали в тайги Сибіру.

Оперові театри Харкова й Києва мали теж першорядні представниці кольоратури в особах артисток — Оксани Улянецької і Марії Тессеєр-Донець. Серед мецосопранів-українок на положенні „відповідальних" є Олександра Войська і .....Левицька. Дуже талановитими були теж мецосопраністки Олена Коба і Юлія Мартинович — послідня першорядна в характерних партіях.

Радієвою співачкою справді мистецького рівня, якої спеціяльністю були між іншим дитячі пісні є Марфа Снага-Паторжинська, родом з Дніпропетровщини.

Зі Східної України походили теж дві оперові співачки, які приїхали до Америки ще як „старі еміґранти" й чимало причинилися до ширення музичної культури серед тутешнього українського населення. Це Марія Машир і Марія Гребенецька.

Продаж книжки перед друком

Централя Союзу Укрраїнок Канади проголошує продаж історії організації „**Півстоліття на громадській ниві**" перед її появою з друку

Даємо нагоду кожній членці набути її подуже мінімальній ціні. Книжка друкується двомовно, в перекладі з української на англійську.

Ця історія Союзу Українок Канади матиме від 700 до 800 сторінок друку. У зміст її включено загальну історію організації. Провінційні Екзекутиви, відділи, історія Музею і багато ілюстрацій.

З різних причин, а особливо фінансових друк книжки затримався, а Ваша передплата допоможе нам її скорше видати.

Ви можете замовляти гуртом для членок у відділі, а так само й індивідуально.

Просимо звернути увагу, що цей продаж книжки перед її появою дійсний лише на три місяці — **липень, серпень і вересень** — до місяця жовтня. Пізніше ціна буде вища.

Всі замовлення разом з грішми просимо висилати прямо до Централі Союзу Українок Канади в Саскатуні.

При замовленні подавайте точну адресу. Коли це гуртове замовлення від відділу, то все одно долучіть список імен членок, які замовили книжку, щоб Централя мала рекорд.

Замовлення разом з грішми посилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION
OF CANADA
612 — 24th Street East,
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1

BRIEF ON LAND USE CONSERVATION

"Human survival will be more dependent on the agricultural resource than on any other resource until man can live on 'food tablets from space platforms' ", a quotation by Dr. Fred Bentley, professor emeritus at the University of Alberta.

This quotation is the key to the concerns and recommendations that the Edmonton Local Council of Women had submitted at a public hearing held by the Environment Council of Alberta. Their topic being Maintaining and Expanding the Agricultural Land Base in Alberta. It was held on December 13, 1983 at the Jubilee Auditorium, Edmonton, Alberta.

With the exception of human resource, agricultural land constitutes the most fundamental important resource of our nation.

Although Canada has a huge land area prime agricultural land (49.1 million hectares) constitutes less than 5.5 percent of the land area. A whopping 86 percent is unusable for growing food, while 122 million hectares have some agricultural capability, less than half is suitable for crop production. Four million hectares make up our prime agriculture Class 1 soil.

Almost half the output of Canada's 18.5 billion dollar agriculture industry comes from land within 80 km. of our 23 urban centres. The distance is considered the outer limits for sensible commuting. All lands within these limits fall into the "urban shadow".

The ongoing permanent removal of agricultural lands from agricultural production are of such a magnitude as to be a cause of real concern. If the trend continues, the province's population could double by the turn of the century and some 170,000 hectares could be annexed to urban areas.

Edward Manning, Chief of Land Use Analysis at Environment Canada said, and I quote, "Everything is moving towards the eventuality of being unable to feed ourselves properly. The question is when? By the year 2050 at the least, our food will be much more expensive and very limited", end of quote.

Agricultural exports for local food requirements are of great importance to the nation, but will be adversely affected by the permanent removal of Class I soils agricultural use.

Scientific studies by the Science Council of Canada and the Agricultural Institute have established beyond question that vast areas of arable farmed land have suffered significant deterioration under use by poor farming methods, erosion, salinity, increasing acidity due to nitrogen fertilizer applications and emission from gas plants.

Little if any priority is given to the production of agricultural land when selecting sites for industrial plants, oil fields, coal mining or gravel pit fields.

In Alberta coal mining has taken 15 sections of land out of production. Thirty sections will be taken out by Sheerness, Genesse and Keephills. In the next 30 years it is expected that 77 sections will be non-productive by similar methods.

Gravel pits have occupied 600 to 1,000 acres of agricultural land avery year. 595 pits bigger than five acres have sprung up all over the province. The Villenlue area has a potential of disturbing 18,000 acres of prime soil. Although some reclamation regulations exist it is hardly enough.

Urban sprawl is the biggest killer of farm land. A tough land policy would no doubt eliminate the opportunity of individuals to sell their land at substantial profits to developers and for industrial use. Farmers will no doubt oppose such a policy because they do not want to lose the right to speculate with their farm land while society needs a means of preserving land capable of providing future food supplies. "If you create agricultural zones, you will ruin my retirement plan" said one farmer. We can sympathize with him but this is where the government could and should step in and resolve the dilemma by paying the going price for the land and by legislating the Protection Act, similar to what British Columbia, Quebec and Newfoundland have.

The Alberta Agriculture and Recreation Land Ownership Act of 1977 recognized that foreign speculation could drain wealth from Canadian land. Unfortunately its regulations left aloop hole that allowed the loss to continue. The Act should be rewritten to stop skimming the wealth from Alberta top soil through Canadian

Corporations into foreign banks. Foreign individuals can own only 20 acres of rural land, while a foreign shareholder of a Canadian Corporation can own 26 percent of 880 acres of land.

We know that it took billions of tons of tilth deposited during millions of years of glaciation, followed by 10,000 years of favourable climate to create our prime soil. We must face the fact our best agricultural soil cannot be replaced at any price, once we have lost it. A relatively small investment now, would save us the greater expense of trying to regain the loss.

It is a known fact that to resolve this problem we must start by educating Canadians. Through the means of agrologists, who would develop programs, practical demonstrations, incentives, technical assistance and others to encourage and assist farmers to maintain and enhance the fertility of their land.

Our responsible elected officals must be made aware that Canada's agricultural land resource base is not abundant, not secure and indeed in jeopardy.

We urge the preparation and early submission of a resolution to the Executive Council of the Government of Alberta and each political party in Alberta urging changes in Alberta's land use regulations so as to give the government the primary role and responsibility for retention of prime agricultural lands for continuing agricultural use. We request legislation with at least similarities to the legislation of British Columbia, Quebec and Newfoundland.

As a concerned organization, the Edmonton Local Council of Women commend the Environment Council of Alberta for holding these public hearings throughout the province. Thank you for giving us this privilege to express our concerns.

Submitted by
Florence Romanchuk
N. C. W. C. Chairman of Child and
Family Committee

Provincial Council Resolutions

3. *LAND USE*

WHEREAS, With the exception of human resource, agricultural land constitutes the most fundamentally important natural resource of a nation and can no longer be treated as a reservoir, an inexhaustible source of land for industry, urbanization and the energy sector; and

WHEREAS, Prime agricultural land constitutes less than 5.5 percent of the land mass of Canada and Class I agricultural land is increasingly being taken out of production by indiscriminate expansion of cities, industrial growth, freeways and other road allowances; and

WHEREAS, There is public concern about non - essential permanent non - agricultural use of prime agricultural land and seeming disregard by governments for the preservation of agricultural land for food production exclusively; be it

RESOLVED That the National Council of Women of Canada request Provincial Council of Women to urge their respective governments —

1. To establish, if not already in existence, independent Agricultural Resource and Land Use Conservation Boards to insure that shortterm market pressures on prime agricultural land are balanced by a long-term concern for food supply.
2. To enact legislation, if not already in existence, which would restrict land use according to soil value.
3. To develop programs of public awareness concerning land use.

Background:

"Capsule Summaries of Alberta Soils Workshop Papers", February 1981, Dr. C. F. Bentley, Professor Emeritus of Soil Science, University of Alberta, Edmonton, Alberta.

"Trends in Land Use", report of the Interdepartmental Task Force on Land Use Policy. Environment Canada, November 1980.

"Farmland too Precious to be Paved", by the Local Authorities Board, The Edmonton Journal, April 14, 1981.

Studies and Statements by:

The Science Council of Canada
Environment Canada
The Agricultural Institute of Canada
The Soil Science Society of Canada
The National Council of Women of Canada
(1976 and 1978 Briefs)

MULTICULTURALISM

Мультикультуралізм є нагода до участи

Участь. Це є двобічне діло.

Чим більше ви ділитесь з другими, тим більше ви навчаєтесь.

Наша програма Міжкультурних Зв'язків підтримує організації, що сприяють взаємозрозумінню завдяки між-культурній кооперації.

Культурно доповнююча програма підтримує добровільні організації, що помагають новоприбулим увійти в головну течію канадського життя.

А те тільки провадить до вирозуміння.

МУЛЬТИКУЛЬТУРАЛІЗМ Є ДІЙСНІСТЬ!

За дальшими інформаціями просимо сконтактуватись з найближчою канцелярією Державного Секретаря або пишіть до:
Communications Directorate
Secretary of State
Ottawa, Ontario K1A 0M5

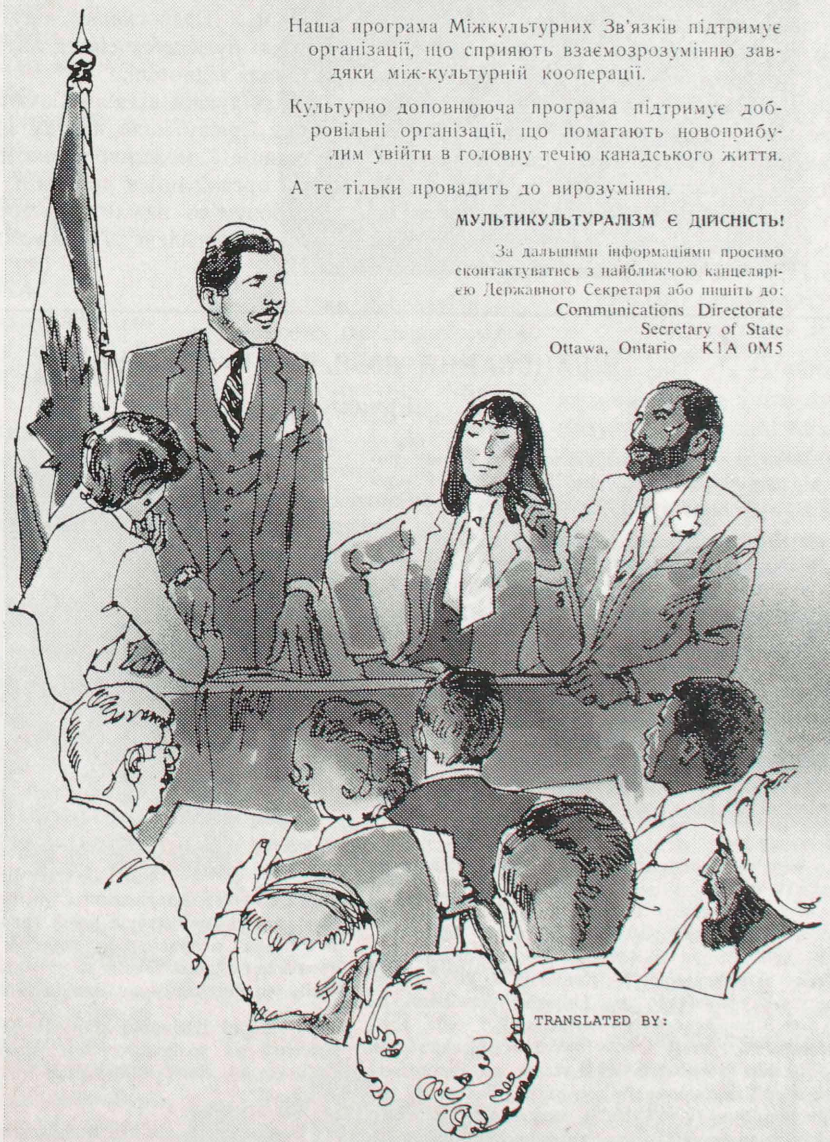

TRANSLATED BY:

Multiculturalism Canada
Hon. David M. Collenette
Minister of State

Multiculturalisme Canada
Hon. David M. Collenette
Ministre d'État

Canada

ГОЛОВА СОЮЗУ УКРАЇНОК У БРИТІЙСЬКІЙ КОЛЮМБІЇ

Користаючи з нагоди, що голова Союзу Українок Канади, пані Анна Холод була у Ванкувері на Конвенції Національної Жіночої Ради, вона виявила бажання відвідати відділи у Британській Колюмбії.

Від 15-го до 20-го травня пані Холод відвідала відділи: у Ванкувері, Волей і Бернабі, Ересіз, Чиливек, Келовні, Кемлупс і мала зустріч з членками відділу у Вернон.

В її подорожі брали участь голова Провінційної Екзекутиви — О. Дзюбенко і голова відділу з Ванкуверу — А. Чуйко, яка своїм автом завезла до Чиливек. Від Чиливек дальше до інших відділів возила своїм автом пані Марія Савіцька — голова музейної фундації С.У.К. На зустріч з головою Централі приходили не тільки членки відділів, але й наше духовенство, члени відділів ТУС, а також члени церковних громад. Після кожної зустрічі членки вгощали всіх присутніх чаєм.

Голова пані А. Холод інформувала про працю Централі Союзу, про проєкти з нагоди 100річчя українського жіночого руху, приєднання молодшого членства в ряди Союзу, працю з молоддю, а також велику увагу звертала на підготовку відзначення 1000-ліття хрещення України в Православну віру... Після кожної доповіді була дискусія та питання, на які голова давала відповіді.

Відвідуючи відділи Союзу в Бр. Колюмбії, голова Союзу мала нагоду краще запізнатися зі станом і можливостями дальшого розвою нашої організації в провінції, а членство відділів зрозуміло важливість живого контакту з нашою Централею та її всесторонньої підтримки.

ВШАНОВАННЯ ДОБР. НАДІЇ КРИЩУК

Едмонтон

День 19 грудня 1983 р. залишиться нам милим спомином; того дня членки відділу ім. Кн. Ольги в Едмонтоні вшановували нашу добр. Надію Крищук.

Вшановування заслужених членок вже стало у нас традицією. І коли б ми сьогодні шукали за зразком української жінки, то знайшли б її у добр. Н. Крищук, яка відома не лише в Едмонтоні, але далі поза ним. Вона щиро й віддано вкладає свою працю в організаційне життя.

Того дня Маруся Дем'янів представила добр. Крищук, розказавши про її життєві дороги та працю. Народилась добр. Надія в місцевості Білд, Ман. в родині Йосифа і Марії Швайковських, ходила там до початкової школи, середню школу закінчила в м. Роблині, Ман., а вищі студії закінчила в Манітобському університеті.

Ще в ранній молодости виявила Надія зацікавлення організаційним рухом, вписалась до організації СУМК. Там вона і познайомилась з юнаком Мирославом Крищуком, з яким вона одружилась. Якийсь час вони проживали у Вінніпезі, де її чоловік кінчав богословські студії. Після висвячення о. М. Крищука в 1958 р. молоде подружжя переїхало до Мирнам, Альберта, де о. Крищук був призначений на парафію. Тут добр. Крищук вписалась до відділу Союзу Українок, пізніше знов переїхала родина до Вегревил, а відтак до Едмонтону в 1969 на парафію в громаді Св. Андрея. Всюди де родина Крищуків була, добр. Надія включилася в працю місцевого відділу включно з Едмонтонським відділом Союзу ім. Кн. Ольги. В родині о. і добр. Крищуків є троє дітей — Маруся, Йосиф і Наталка.

Вже одруженою добр. Крищук продовжувала студії,

де й закінчила, одержавши ступень Б.А., а пізніше учителювала. В громадській праці навчала в недільній школі і співала в церковному хорі. А тепер навчає у двомовній школі, призначена на становище підготовки предметів української мови для двомовних кляс.

В серпні 1983 році добр. Надія Крищук була доповідачкою на крайовому з'їзді Союзу Українок Канади в Саскатуні. Вона промовляла на тему „Родина в сучасні дні".

Того вечора, під час вшанування нашої добр. членки відділу побажали їй щастя, здоров'я, всякого добра на многії літа.

Павліна Григор Лисак

НАШИМ ДІТЯМ

ВІВЦІ ПЛИНУТЬ В ПОЛОНИНУ

Вівці плинуть в полонину
Зустрічати там весну.
Я ж киптар тепленький скину,
Їх на плаї здожену.
Там іде у білій чуні
З вівчарями мій дідусь.
Тільки я спинюсь на груні,
Бо баранчика боюсь.
Он він чорний, пелехатий
Зупинився на плаю.
Краще я тут біля хати
На воротях постою.

В. Ладижець

БДЖІЛКА

Вона прокинулася від голосного гудіння у вулику. Це її подруги співали радісну пісню нового дня.

Вона — це маленька бджілка з світло-коричневим животиком у жовто-кремову полосочку і блискучими крильцями, в яких під час польоту раз-у-раз відбивається диск сонця, і від цього вони здаються ніжно-жовтими.

Вулик, у якому жила бджілка, стояв у гаю, серед лип, які наповнили по самі вінця своїм приємним, трохи терпким запахом глибокий яр.

У вулику аромати меду, воску і липового цвіту злилися в одну беззвучну симфонію запахів, яку не можна передати.

Шкода було бджілці розлучатися з вуликом, але потрібно вилітати на роботу...

Змахнула вона прозорими крильцями і полетіла туди, де пахло ранком, сонцем, росою і квітами, туди, де тисячами вогників виблискує роса і і жайворонок у височині співає веселу і повну радості життя пісню пробудження.

Ось бджілка перелетіла яр, на дні якого ще лежав сизий туман, який сонечко ще не встигло розігнати. Навколо стояла тиша, така тиша, що коли бджілка сідала на квіточку дзвіночок, то чулася ніжна, тиха мелодія кришталевого дзвоника, а коли пролітала біля променя сонця, то обов'язково простягала лапку, щоб зачепити його, і тоді повітря наповнювалось бринінням чарівної невидимої арфи.

Але недовго стояла така тиша, скоро на зміну їй прийшов гомін дня, в цьому гомоні було і шепотіння трави, і пісня жайворонка, і голоси людей — і з часом бджілка злилася з цим хороводом звуків, стала його невід'ємною маленькою частинкою.

Ігор Робочек,
уч. 7. кл. м. Львів

(УКРАЇНСЬКА НАРОДНА КАЗОЧКА)

Були собі дід та баба. Пішли вони у поле жито жати. На полудень вони собі взяли глечичок молока. Прийшли вони на поле, баба й каже до діда:

— Де б оце глечичок з молоком поставити нам?

— Постав, стара, цеє молочко в кущик.

Баба послухала діда і поставила в кущик. От пішли вони жати. Жнуть та й жнуть, а лисичка прибігла та й випила молочко, та голови з глечика назад не вийме. Ходить лисичка, головою крутить та й каже:

— Ну, глечику, пожартував та й буде ж уже, випусти мою головоньку! Буде ж тобі, голубчику, буде!

Не відстає глечик, хоч ти що хоч роби.

— Підожди ж, проклятий глечику, — не одстанеш, ну, так я тебе втоплю.

Побігла лисичка до річки глечика топити. Вбігла вона в річку, всунула голову в воду, — повен глечик і набрався води. Так глечик за собою в воду і лисицю потягнув.

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ КАНАДИ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ОНТАРІЙСЬКА ФІЛІЯ

Як ми вже згадували раніше, що Онтарійська Філія Музею С.У.К. улаштовує дуже цікаві виставки деяких сучасних мистців. Такі виставки є популярні і цікаів. Глядачі виносять гарні і позитивні враження. Тим самим наша Філія пропаґує і ознайомлює українське та іншомовне суспільство з прекрасним українським мистецтвом. Від 1-го до 13-го травня відбулася виставка тканини мисткині Каролі Романик з Вінніпеґу. Цю виставку відвідало дуже багато глядачів, також мистців і знавців мистецтва.

Подаю рецензію мистця В. Литвина про виставку Кароліни Романик.

ЧАРУЮЧІ БАРВИ

Радісною подією для торонтонців є відкриття виставки тканини пані Каролі Романик з Вінніпеґу, що відбулася 1-го квітня 1984 року в Онтарійській Філії, Українського Музею Канади Союзу Українок Канади, який міститься в Інституті Св. Володимира при 620 Спадайна Авеню.

Численні твори, а їх понад п'ятдесять, мають у собі різне утілітарне призначення, різну величину, і різний спосіб виконання, але їх всіх характеризує висока мистецька культура.

Тут і предмети одягу і гобелени і торбинки і пояси, і багато іншого. Пані Романик дуже добре розуміє матеріял і знає, що і для чого вона творить. Як мистець, вміло оперує композицією задуманого, гарно поєднує кольори і переплітає орнаментальний малюнок. Її малюнки в більшості геометричного характеру з частим використовуванням релєфного способу виконання в однотоновому тлі предмету.

І неначе квіти усіх українських етнографічних земель осіли на її гобелінах і так вміло і дотепно співпрацюють і живуть її орнаментальними малюнки, що кожен, що знає українське мистецтво, найде собі щось близьке і зрозуміле, відчує подих рідної та далекої землі.

Живучи в Канаді в чужому оточенні, пані Романик вивчає українське народнє мистецтво і вміло його використовує. Окреслена ділянка творчости мисткині перш за все носить в собі кращі традиційні ознаки українського прикладного мистецтва, розуміння і знання його джерел. Збереження всього кращого минулого є дуже доброю ознакою розвитку якщо воно поєднується і відповідає сучасним умовам побуту. І тільки в цьому випадку є його життєва спроможність і дорога в майбутнє.

Виставка привернула до себе увагу численних глядачів і поклонників мистецтва і зачарувала їх своєю оригінальністю і свіжістю.

Вже першого дня вона мала великий успіх про що свідчить її розпродаж. Вона вертає до Вінніпеґу і залишає приємні спогади.

Мистецтво тканин пані Каролі Романик відноситься до кращих зразків українського прикладного сучасного мистецтва. Хотілося б побажати мисткині доброго здоров'я, великих успіхів у власному житті і творчості на славу і втіху нашій громаді. До нових творчих звернень і зустрічей

В Литвин

ПРОСИМО ВАШОЇ УВАГИ!

Поки поїдете на вакації, не забудьте вплатити передплату за „Промінь".

Допоможіть нам своїм чесним ставленням до журнала — не чекайте аж мине рік і на пригадку, бо кожний цент виданий без потреби конечний для нашої праці.

Ми доплачуємо пошті до кожного числа за всіх тих, яких передплата скінчилась найменше три місяці. Провірте Вашу наліпку з адресою, а там зазначено місяць і рік, коли Ваша передплата скінчилася. Ми з повним довір'ям продовжуємо висилку. Просимо Вашої уваги.

Редакція

Government of Canada | Gouvernement du Canada

ВІДПОВІДЬ КАНАДСЬКОГО УРЯДУ ДО СПРАВИ „РІВНІСТЬ ТЕПЕР!"

Звіт Спеціяльного Парляментарного Комітету про видимі меншини в канадському суспільстві можна набути вже тепер.

Замовляючи для себе примірник, просимо виповнити залучений внизу купон і вислати до:

Multiculturalism Canada
Communications Directorate
Ottawa, Ontario
K1A 0M5

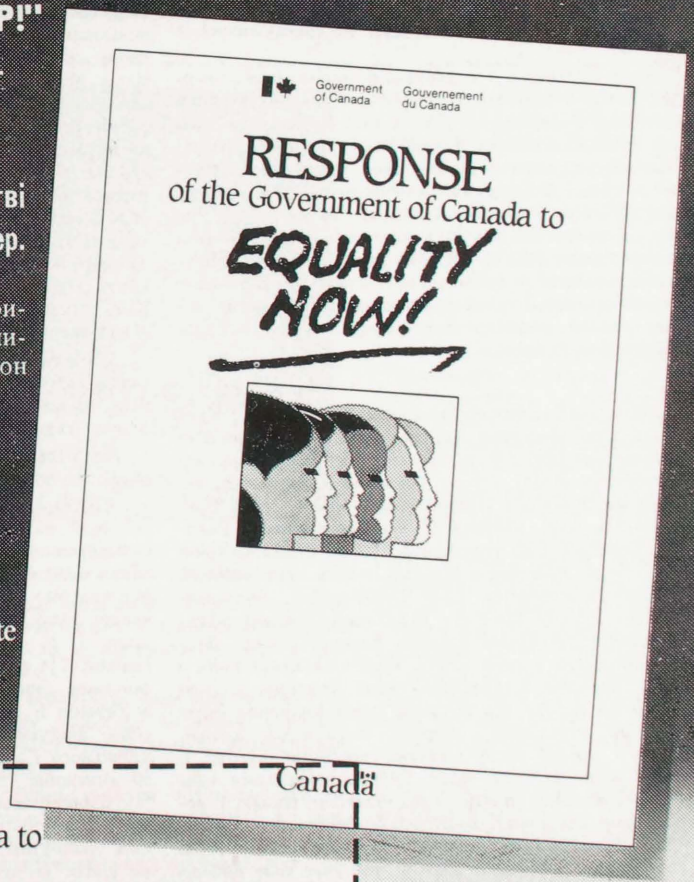

Response of the Government of Canada to **"Equality Now!"**

Name: _____

Address: _____

City: _____

Province: _____ Postal Code: _____

Canada

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ПРОЄКТ МОЛОДІ НА ПЕРЕДОДНІ 1000-ЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ

ОСВЯЧЕННЯ ПЛАЩАНИЦІ Й ХОРУГОВ

Величаве освячення нової плащаниці й церковних хоругов відбулось в Українській Православній Церкві Св. Івана Хрестителя в Ошаві в неділю 26 лютого 1984 р., яке довершив настоятель парафії, прот. Віталій Метулинський в сослуженні о. М. Левицького, та іподиякона Мирослава Парфенюка в присутності вірних, в тому численної молоді. Чудово пописався церковний хор під керівництвом мисткині співу Галини Пужак. Молоді хлопці й дівчата тримали свічки в церкві, та прислужилися у збірці.

Проєкт придбання і подарування вищеназваних церковних речей в програмі Тисячоліття Хрещення України і Тисячоліття Української Православної Церкви був здійснений спільними силами молоді Української Православної Церкви св. Івана в рамках двох молодечих організацій, а саме: Об'єднання Демократичної Української Молоді та Союзу Української Молоді Канади.

Через особистий приклад жертвенности і посвяти ошавські відділи ОДУМ і СУМК дали ініціятиву поширювання української християнської культури. Новоосвячені речі, естетично гарні, прикрашуватимуть храм Господній і по церковній установі будуть вжиті на прославлення Божої правди.

— — —

Хоча кульмінаційними святкуваннями Великого Ювілею 1000-ліття хрещення України у Святу Православну Віру являється 1988 рік, ці підготовчі роки стимулу дадуть небувалу нагоду усьому українському народові перейти щільний огляд і усвідомлення славної історії Православної Церкви, починаючи від епохи князя Володимира Великого і до теперішнього 20-го століття. Християнство було прийняте з Візантії, а Київ став основою поширення християнства цілої Русі-України. Християнство через Церкву Христову в духовнім напрямі об'єднало численні роз'єднані племена Великої Княжої Держави і об'єднало в один народ, який став культурним і могутнім народом тогочасного світу. Христова Церква українського народу від початків свого існування стала величезною моральною опорою Української Княжої Держави і повела нарід шляхами угодними Богові. В пізніших несприятливих часах Церква залишилася осередком української освіти через братські школи і колегії. Безліч церковних достойників боронили і стояли на сторожі непохитної боротьби за кращу долю своєї Рідної Церкви. Хто жив в Україні, той знає силу побожности люду, який горнувся до духовних багатств християнської віри. Всьому світові є знана чудова архітектура українського будівництва, зображена в катедрі Св. Софії в Києві та в численних прекрасних Божих храмах по широких просторах української землі. Коли життєві події склалися що з різних причин довелося розлучитися з рідним краєм, то і тут у вільній Канаді з ласки Божої український нарід взніс процес відродження Православної Церкви, яка триває до теперішнього часу. Український нарід і його Рідна Православна Церква протягом тисячоліття ідуть переможно через усі історичні бурі.

СИМВОЛИ ЗАСВІЧЕННЯ СВІЧОК

По Божественній Літургії й врочистому освяченні подарованих церковних речей, всі громадно завітали до парафіяльної залі, яка міститься на церковній площі. Пані від Товариства Одумівських Прихильників і від Союзу Українок Канади, відділ „Барвінок", та мами молодечої організації СУМК спільно гостили присутніх смачно приготованим обідом.

Церковний хор проспівав „Отче Наш". Страви поблагословив о. Метулинський. Панна Наталя Неліпа, студентка університету керувала програмою, вона теж представила шановних гостей почесного стола. Перед початком святочного обіду відбулося традиційне засвічення свічок. Цю частину програми виконувала добр. Надія Метулинська покликаючи провідних осіб до засвічення по одній свічці. Цитую її слова: „Першу свічку засвічуємо на спомин великої історичної події Хрещення України в Святу Православну Віру в 988 році, яку довершив наш Великий князь св. Володимир для спасіння нашого народу. Світло нової науки і нові заповіді Божі опромінили увесь український нарід. Тому свічки, що їх засвічуємо символізують світло Божої науки, що її дав нам Ісус Христос. А трираменні свічники символізують Св. Тройцю, чисте джерело Божої Премудрости". Вона покликала отця Віталія Метулинського до засвічення першої свічки.

„Засвітимо й другу свічку на спомин наших славних князів та гетьманів і наше славне козацтво, які в тяжку добу нашої історії боронили рідну землю і Св. Православну Українську Церкву.

Засвітив другу свічку, голова Товариства Українців Самостійників, Олександер Сосна.

Третю свічку засвітимо на спомин третьої історичної події, яку пережила наша св. Українська Православна Церква — це славне її відродження, після довгої кровавої боротьби визвольних змагань за волю України. Ми згадуємо всіх наших вояків що згинули в боротьбі за кращу долю українського народу, за його омріяну державу і в обороні нашої предківської православної Церкви. Тут згадуємо мучеників 20-го століття, що рясно скропили своєю мученицькою кров'ю розлогі простори з України й до Сибіру, та підвали комуністичних катівень. Згадуємо теж Митрополита В. Липківського — Київського і всієї України, Митрополита М. Борецького, 30 єпископів, тисячі священиків і мільйони вірних.

Свічку засвітив голова Т.О.П. Григорій Неліпа.

„Наступну свічку засвітимо на спомин і честь наших незабутніх, славної пам'яти піонерів в Канаді, що не пішли за чужими закликами, за наймитів до чужих, але в несприятливих умовах зуміли відродити свою прадідівську святу Українську Православну Церкву. Також згадуємо наших Митрополитів в Канаді, митр. Іларіона, митр. Михаїла, священиків-піонерів які багато потрудились у розвитку цієї Церкви, згадуємо незабутніх піонерів нашої громади, її основоположників, що своєю жертвенністю і працею поставили добрі основи для дальшої праці й розвитку для нас і наступних поколінь. Цю свічку засвітила дочка піонерів, заступниця голови сестрицтва, Анна Стезик.

„П'яту свічку засвітимо за ввесь український нарід на рідних землях і в країнах вільного світу, яким ле-

жить на серці добро і щастя нашого народу". Цю свічку засвітив нововибраний голова громади Петро Сеник.

„Наступну свічку засвітимо за всіх українських дітей, за нашу надію тут у вільному світі й на рідних землях, щоб діти нашого народу виростали на славу Божу і добро України й Канади". Добродійка Надія попросила голову С.У.К. ім. „Барвінок", Марію Григоренко до засвідчення свічки.

На закінчення цієї церемонії покликано до слова прот. Метулинського, котрий звернувся пастирськими словами до молоді, до нашої будучности, стояти вірно в обороні своєї Рідної Церкви. Голова ОДУМ, Наталка Неліпа і заступник голови СУМК, Ігор Середа засвітили свічки на столах, при яких сиділи гості цієї важливої оказії, уся святочна громада.

ПРОМОВИ

Конферанцьє програми панна Наталя покликала до промов осіб, які стоять на провідних позиціях громадсько-культурних установ. Вищезгадані імена голів, котрі засвічували символічні свічки, пізніше висловили свої рясні привіти і відповідні промови. З закликом до активностей на фестиваль в червні 1984 р. виступала панна Христя Міносора — краля павільйону „Одеса" при нашій парафії. Вона одночасно є інспірацією українського культурного молодечого руху на 1984 рік. Член ОДУМ Ігор Лисик звернувся до присутніх, щоб зложили дар на фонд української преси. Отець Олексій Гупка, настоятель Української Православної Церкви Св. Анни в Скарборо сказав заключну змістовну промову до молоді. Молитвою закінчено святкування цього пам'ятного дня.

Ольга Горегляд

80-РІЧЧЯ ПАНІ МАРІЇ СОКИРКИ

У неділю, 18-го березня 1984 року, пані Марії Сокирці сповнилося 80 років життя. З цієї нагоди дві її дочки: Соня із Брентфорду і Ганя із Кіченеру, Онтаріо, влаштували їй прийняття, щоб відсвяткувати цей день народин їхньої дорогої мами.

Марія Сокирка народилася 1904 року в Вайті, Ман., в родині Погорецьких. 1921-го року вийшла заміж за Ілю Сокирку в Стюартбирні, Ман., де й проживала до 1947 року. У тому ж році її родина переїхала до Вотерфорду, Онт., де фармерували довгі роки. У Вотерфорді вони стали членами Української Греко-Православної Церкви Святої Покрови, а Марія записалася в членство Жіночого Товариства імени Лесі Українки. У них є син Михайло і дві вже згадані дочки: Соня і Ганя: Її чоловік — Ілля — упокоївся 1942 року.

Ми маємо нагоду дати їй велике признання за те, що гарне вивчила своїх дітей рідної української мови і тепер вони їй на потіху. Син Михайло став висвячений на українського православного священика 1970 року і тепер обслуговує чотири парафії у Бр. Колюмбії. Дочка Соня стала фльористкою (квітникарем, — продавцем і знавцем квітів), а Ганя є учителькою.

Пані Марія Сокирка має 9 внуків і 6 правнуків.

Ювілей розпочався Молебнем по Службі Божій у неділю 18 березня ц. р., відправив о. Олександер Костюк за здоров'я Ювілятки, чудесно співав церковний хор під проводом О. Возняка.

Після цього всі запрошені гості і

родина зійшли до залі під церквою, де відбувся обід і прийняття.

При вході до залі внука Линда привітала бабуню і причепила їй гарний корсаж та побажала їй щастя й здоров'я.

Господарем свята був голова громади, Мирослав Андрушко, який попросив отця настоятеля провести молитву.

Після молитви піднесли тост за здоров'я Ювілятки Марії і всі відспівали їй „Многая літа!" По обіді й молитві почалася програма, яку відкрив отець Олександер Костюк, привітавши Увілятку і дав їй признання за її працьовитість при церкві, яка служила сестрицею при ній довгі роки. і побажав їй багато здоров'я і многих літ!

Привіти склали: голова громади Мирослав Андрушко, голова Жіночого Товариства — пані О. Андрушко і диригент хору — О. Возняк. Всі вони говорили на ту саму тему: бажали їй щастя, здоров'я та прожити багато літ. Пані Марія Сокрика подарувала на церкву 100 долярів і 50 долярів на Жіноче Товариство.

Ганя прочитала привіт мамі від сина отця Михайла і добродійки Катерини з Бр. Колюмбії і вручила їй образ „Святої Вечері" від сина — отця Михайла. Внука Маруся прислала для бабуні з Бр. Колюмбії касетку, на якій були щирі побажання від внуків і правнуків бабуні, які відіграно на цьому родинному прийнятті.

Соня щиро подякувала гостям за їхню присутність, за подарунки і за привітальні картки, отцеві О. Костюкові і Жіночому Товариству за допомогу приготування обіду.

Зворушена пані Марія Сокирка подякувала своїм доням, що так гарно відзначили її роковини і всім присутнім. Подяка отцеві Михайлові і добродійці Катерині, внукам і правнукам із Британської Колюмбії.

Щоби цей день залишився довшою пам'яткою, то всі присутні зложили 75 долярів на пресовий фонд української преси в Канаді, які пані Ювілятка призначила так: 25 долярів на „Український Голос", 25.00 на „Вісник" і 25.00 долярів на „Промінь", а від себе дала 10.00 долярів на вироблення кліші.

Бажаємо Ювілятці — Марії Сокирці — кріпкого здоров'я і щасливого життя та щоби Господь Бог благословив її на дальше своїми ласками, щедротами та Многими Літами.

Рузя Галик

ЮВІЛЕЙНЕ СВЯТО ВІДДІЛУ ЛОНҐ БРЕНЧ, ОНТ.

Відділ ім. Софії Русової в Лонґ Бренч, Онт. під час свого ювілею у 40-річчя активної діяльности. На знимці посередині митр. прот. М. Боднарчук. Четверта в першому ряді голова — Катерина Шумейко, а поруч о. Михайла — добр. Боднарчук.

Неділя 23-го жовтня 1983 — 40 років від заснування відділу Софії Русової в Лонґ Бренч, Торонто, Онт. Цей день був величаво відзначений Ювілейним бенкетом на котрий були запрошені бувші голови відділу, почесні членки, голови і членки сусідніх відділів і члени громади Св. Димитрія.

Пані Галина Мельник на чолі ювілейного комітету як і всі членки енергійно взялися до праці, щоб цей день залишився на довгий час в нашій пам'яті.

При пишно удекорованій залі, завдяки паням Емілії Левчук і Дорис Руді і сцені котру прилагодив пан Демеда; після панахиди і молебня в церкві Св. Димитрія гості і членки з родинами засіли за сніжно-білі столи споживати смачний обід.

В короткім часі заля була переповнена вщерть, але по старому українському звичаю, добавляли столи, доставляли крісла, щоб вмістити всіх прибувших на це свято.

Пані Оля Сливка, господиня цього дня, із своїм надзвичайно привітним усміхом вітала гостей і давала розпорядження, де кого садити.

Після відкриття ювілею і вшанування відійшовших у вічність членок однохвилинною мовчанкою група „Любителі пісні" під диригентурою пані Галини Мельник відспівала „Царю Небесний", „Як славний наш Господь в Сіоні" і „Отче Наш". Крім того бандуристи Роман Ритачка переграв в'язанку українських мелодій а пані Марія Куфіль збудила глибокі почуття любови до рідної мови своєю надзвичайною деклямацією.

Головна бесідниця, пані Марія Шевчук, довголітня членка Союзу Українок Канади, бувша голова Східньої Екзекутиви і пані Параскевія Дверничук, основоположниця відділу С. Русової промовляли захочуючи до дальшої праці на народному полі. Її промова глибокого змісту ще раз змалювала картину тяжких умовин початків і розвитку організації Союзу Українок Канади.

Після того посипалися привіти від відділів, братніх організацій і окремих осіб. Слідував привіт від настоятеля громади високопреподобного протопресвітера М. Боднарчука, голови громади пана Лева Атаманчука і пані Катерини Шумейко, голови відділу.

Ювілей закінчився щирою молитвою до Всевишнього і подякою пані Галині Мельник за працю, а всім присутнім, що звеличали наше свято і оцінили працю відділу за минулих 40 років.

З ціїї нагоди відділ видав брошурку, в якій поміщено історію відділу і знимки з минулих років. Теж подаровано 200 дво-мовних молитовників для вжитку в церкві..

К. Чорна, кор. секретар

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Марія Дорош, референтка „Променя" в Саскатуні 3
Маргарета Ременда, референтка „Променя" у Ванкувері 2
Ангелина Павлик, Вінніпеґ 1
Е. Середюк, Реджайна 1
Ізабела Даркович, Илмер, Кве. 1
І. Гарасимчук, Теодор, Саск. 1

СВЯТОЧНА ІМПРЕЗА

Заходами заряду і культурно-освітнього комітету відділу ім. Олени Пчілки і відділу ім. Доньки України в Тандер Бей, Онт. спільними силами влаштовано академію присвячену славній, визначній поетесі — Лесі Українці.

Святочна програма відбулася в неділю, 4-го березня 1984 року. Зразу по Богослуженню в церкві Св. Володимира, всі присутні зійшли в церковну залю, яка була святочно прибрана. На підвищенню, портрет Лесі Українки прибраний прекрасними вишиваними рушниками і квітами, а перед портретом розложені її твори.

Програмою керувала пані Зеновія Змійвська, яка в своєму вступному слові, підкреслила велике значення поетичного здобуття Лесі Українки, не тільки українському народові, але і цілому світові.

Вірш „Давня весна" прочитала пані Соня Клименко. Пані Оля Велика прочитала англійською мовою вірш "Sing, O My Song". Слідувала гра на піяно „Танець паука" — Ліса Проданик. Гарно прочитані і дуже цікаві спогади про Лесю Українку прочитала пані Марія Присунька, голова відділу ім. Олени Пчілки. Тріо — пані Тоня Петруняк, пані Орися Яремчук і пані Зеновія Змійвська (при акомпанементі на піяно пані Оля Савчук) — відспівали дві пісні: „Колискова" і Вечірня година". "Contra Spem Spero" прочитала англійською мовою пані Соня Проданик, учителька недільної школи. Молоді бандуристки, Ліса Клименко і Наталя Козоріз, гарно виконали дві пісні „Не шуми калинонько" і „Гаю, гаю". Вірш „Хотіла б я піснею стати" прочитала пані Марія Сторожук.

За те, що всі учасники програми належно приготовилися до цього свята, і зуміли своїми талантами передати цей настрій слухачам, всі присутні нагородили їх гучними оплесками. У своєму слові, о. прот. П. Змійвський висловив подяку культурно-освітньому комітетові, як рівно ж всім учасникам програми і всім за таку численну присутність. Голова громади, пан І. Яремчук, також склав подяку всім і закликав всіх до дальшої співпраці. У свойому кінцевому слові пані Софія Мендик підкреслила значення таких святкувань, як рівно ж висловила подяку виконавцям програми, зарядам і комітетам, та всім присутнім що з їхньою присутністю звеличали це свято.

Після офіційної частини слідувала перекуска. На заклик пані Софії Мендик була проведена збірка, яка принесла $86.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

З. Змійвська

КОНЦЕРТ - СВЯТО 100-РІЧЧЯ ЖІНОЧОГО РУХУ

Оттава, Онт.

Дня 6-го травня 1984 р. після Богослуження відбувся концерт-свято 100-річчя жіночого руху. Після смачної перекуски, яку приготовили членки нашого відділу, започатковано програму свята. Гимни — „О Канадо" та „За нами сестри" відграла пані З. Солодуха, а голова відділу пані Л. Подольська відкрила свято.

Головну доповідачку п-і Галину Сенишин представила п-і Г. Михальчук, котра підготовила і проводила програму цього свята.

В доповіді почули ми дуже широкі відомості про наші перші прояви жіночого руху почавши від 1884 року по сьогоднішній день. Дуже глибоко, об'єктивно і послідовно накреслила вона причини цього руху в різних частинах України, а пізніше і поза її межами, та дала прекрасний образ тодішних і сучасних жінок-матерів, жінок-борців за волю України, носіїв нашої мови, культури і традицій, жінок-просвітянок, письменниць, поеток, журналісток, парляментаристок. Доповідь справила глибоке враження на присутніх, котрі обдарували доповідачку оплесками повстанням з місць.

Черговою точкою був монтаж поезій з участю: І. Сторощук, Ґ. Заячковської, добр. Ґ. Божик, К. Ляшук, З. Кислиці та М. Романюк.

Мило звучав вокальний ансамбль „Черемшина" з участю: Клавдії Мельник, Марії Цвітковської та акомпаніятора Марка Беднарчика. Молоднька і надійна Жанна Гуменюк вміло пописалась своєю грою на фортепіяно.

Гимном „Ще не вмерла Україна" свято закінчено, але присутні ще під враженням, обмінювались думками між собою як також з нашею доповідачкою та оглядали виставлені публікації українських письменниць, які приготовили пані З. Солодуха — бібліотекарка нашої бібліотеки та п-і І. Бел, з національної бібліотеки — багатомовний відділ.

Крім нашої громади, присутні були делегатки місцевого відділу Ліги Католицьких Жінок з його головою п-і Боцюрків, та гості з Монтреалу, Торонта і навіть з далекого Ванкуверу.

Тому, що доповідь п-і Г. Сенишин була дуже широко, докладно і об'єктивно опрацьована, побажаним було б, по-можливості, видрукувати її, або видати окремою брошурою.

Ірина Мушка

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Ванкувер

Свято-академія Лесі Українки влаштовано в неділю 26 лютого 1984 року в авдиторії катедри Пресв. Тройці заходами освітнього комітету відділу ім. Лесі Українки — добр. З. Туржанської, Марії Вакалюк, Л. Карпінської й М. Ременди.

Першою точкою на програмі був жіночий хор під управою Марії Вакалюк, який відспівав „О Канадо" і „За нами сестри", акомп. С. Стасюк. Голова відділу пані Є. Чуйко привітала святочну громаду, з'ясувала значення таких роковин наших поетів та поетес та заохочувала до читання їх творів.

В програмі свята брали участь молодь шкільного віку, деклямації під проводом пані В. Малько „Слово української дитини"; виступали: Івась Малко, Тарас Малко, Дем'ян Гузик, Христофор Гузик. Художнє читання — „Тішся дитино" — слова Л. Українки — пані Марія Харук. Гра на бандурах „Дозволь мені мати", „Ходила я по садочку", „Туман яром котиться" виконали: Леся Стасюк, Олена Стасюк, Маланя Завадюк, Даруся Кут.

Доповідь про життя і творчість Лесі Українки виголосила пані Олена Дзюбенко, голова Пров. Екзекутиви Союзу.

„Літо краснее минуло" — слова Л. Українки — виконали учні рідної школи: Діяна Катник, Андріяна Мекгевин, Дейл Яремко, Марко Ахтемійчук. Художнє читання — Стефанія Мануша „Я не бачила України" — слова Кізка. Жіночий хор під управою пані М. Вакалюк — „Лети тужлива пісне" — слова Веселовського і „Давня весна" — слова Лесі Українки, акомп. пані С. Стасюк.

Заключне слово митр. прот. Ю. Туржанський. Національний гимн — „Ще не вмерла Україна".

М. Ременда, рефер.

ВШАНУВАННЯ ЧЛЕНОК ЗА 50 ЛІТ

ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ

Відділ Союзу Українок при парафії Св. Андрея у Едмонтоні вшанував дві заслужені членки — пань: Марію Сорокан і Єлисавету Сембалюк.

Це вшанування відбулося 19 вересня 1983 року в церковній залі на наших річних зборах. Обидві членки були представлені в житті і в заслугах їх громадської активности. Промови були надзвичайно цікаві. Відзнаки і грамоти були вручені.

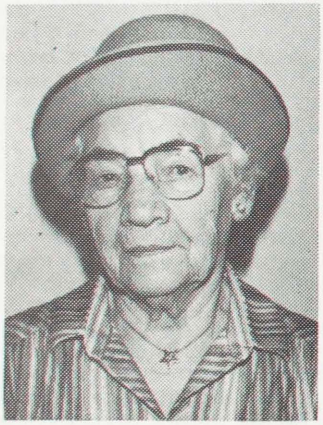

Марія Сорокан

Пані Марія Димянів представила пані Марію Сорокан і розказала нам про її життєвий шлях і вклад у церковне і громадське життя. Пані Маруся цінним словом віднесла важливість і місце кожної членки Союзу Українок Канади в житті українського суспільства та своїй організації.

Пані Марія Сорокан народилася в Восток, Альберті в родині Одарки і Йосифа Процінських. В Марії було три брати і одна сестра.

В 1933 році пані Марія одружилась з Василем Сороканом і осілися на фармах коло Велінгдон, Альберта.

Відразу вписалися там членами парафії і постійно брали участь у її розбудові. Там Марія вписалася до Союзу Українок Канади.

Родина Сороканів перебралася до Едмонтону у 1948 році і вписалися в члени Катедри Св. Івана, Інституту Св. Івана і Союзу Українок Канади. Від тоді обоє брали участь у розвитку церковного і організаційного життя. Родина Сороканів виховала три сини: Пані Марія має 5 онуків і двоє правнуків.

Василь Сорокан упокоївся в 1955 році. Після смерти мужа пані Марія перейшла до нової парафії Св. Андрея. Вона була одна з перших членок, коли у 1961 році відділ Союзу Українок при парафії був зорганізований.

Пані Марія прийняла позицію відповідальної кухарки приблизно у 1965 році, коли були різні замовлення та обіди, весілля, празники. Вона кухарила поверх 17 років, з протягом часу членки навчилися пекти прикрасні паски, колачі як також смачні голубці та вареники. Пані Марія є добре знана як Бабця Сорокан для наших молодших, тому що вона куховарила на літних таборах на площі „Барвінок".

В 1971 році пані Марія одержала признання за 25 років як щира членка Союзу Українок. В 1975 році парафія Св. Андрея вшанувала її почесним членством за віддану працю і щедрі жертви в церкві і організації для добра українського народу.

Пані Марія у 1979 році перебралася до старечого дому, Св. Андрея — село. Там вона проживає свої старші літа і є в заряді як також співає в хорі Золотого віку. Вона далі слідкує за організаційною діяльністю і є присутня на зборах та у потребі дорадницею.

Члени парафії Св. Андрея і Союзу Українок Канади бажають їй доброго здоров'я і усього найкращого, за щиру і віддану працю для добра нашого народу.

— — —

Пані Олександра Гоголь представила пані Єлисавету Цембалюк і оповіла про її життєвий шлях і вклад до церковної і громадської праці.

Пані Єлисавета народилася в родині Кознюків, де було крім неї ще десятеро дітей. Вона виростала в околиці Прут в Альберті і там вона зустріла свого дорогого мужа Івана Цембалюка. Вони перебралися ближче міста Велінгдону і у 1932 році пані Єлисавета вписалася у членки С.У.В.

У 1963 р. родина Цембалюків перебралася до міста Едмонтону і записалася в члени при парафії Св. Андрея, де вони і дотепер є щирими членами.

Єлисавета Цимбалюк

Пані Єлисавета є добре знана за свою здібність у ремеслі. Хоч вона є прихильна до всього, але вона широковідома зі своєю здібністю у писанні писанок, вишивках і тканні. Не раз вона була покликана брати участь у демонстраціях на різних оказіях так як на український день у Вегревілі, у Провінційному Музеї, на телевізійних програмах, під час „екесбішину", кляси для сумківців.

З бігом років пані Єлисавета набула нагороди за численну майстерність у Давфині, Ман., в Едмонтоні, у Саскатуні на Крайовім З'їзді С.У.К. 1983 р., як також по околицях.

Найприємніші досягнення її праці мабуть були тоді, коли частина її писанок були вручені як подарунок для королеви Єлисавети II в дні її побуту в Вегревил в часі Українських днів 1978 року.

Пані Єлисавета завдячує свої успіхи своєму мужеві, бо як вона каже — він завжди є готовий допомогти її, чи в направі старого знаряддя, а часто то і в винаході нового, що багато допомагає провадити працю.

Відділ Союзу Українок Канади ім. Кн. Ольги при парафії Св. Андрея у Едмонтоні є дійсно щасливий, що має між собою таку членку як пані Єлисавета. Вона зробила свій вклад для української культури і організаціїе „За вашу працю велике спасибі і бажаємо Вам добрих успіхів у всіх ділянках. Честь і слава Вам, дорога членко Союзу!".

Павліна Григор-Лисак

СВЯТО ГЕРОЇНЬ
Тандер Бей, Онт.

Свято Героїнь заходами відділу Комітету Українок Канади в Тандер Бей відбулось 26 лютого, 2.30 по полудні в залі філії УНО при участи поважного числа учасників. Сцена залі була вдекорована портретами Алли Горської і Наталі Кобринської, роботи місцевої малярки Михаліни Гарасимчук та прибрані вишиваними рушниками і квітами Так само портрет Ольги Басараб спеціяльно вдекорований вишитим рушником, вазами квітів, маку і колосків пшениці.

Імпрезу відкрила вступним словом голова відділу пані Оля Михайлишин, пояснивши значення і ціль Свята Героїнь.

Програмою керувала Софія Мендик. В програмі брали участь, почавши від дітей шкільного віку, молоді СУМ і членок складович жіночих організацій. Концертові точки: Молитва, скрипковий дует, відограли брати Павлик і Марко Зміївські. Сольо заспів виконала їх сестричка Віра. „Леличеньки" — дует відспівали дівчата з СУМ-у — Ганна Іванишин і Петруся Гук, акомп. на піяно Михайло Романюк. „Зачарований ліс" на піяно відограла школярка Леся Проданик. Слідував змістовний реферат пані Анни Гук, голови ОЖ ЛВУ, пояснюючи страждання і дати поодиноких жінок героїнь.

Вірш „Поворот" Олени Теліги чутливо віддеклямувала пані Орися Яремчук.

З сфята Героїн у Тандер Бей. Промовляє голова відділу Ольга Михайлишин.

Наша солітка пані Тоня Патранюк від С.У.К. проспівала дві пісні, аком. на піяно пані Оля Савчук.

Вірш „Мій Київ" Ірини Сеник відчитала пані Марія Присунька.

Ансамбль „Барвінок" СУМ, під управою диригентки Ганни Іванишин відспівав дві народні пісні: „Оріхове сіделечко" і „Ой у полі жито". Акомп. на піяно Михайло Романюк.

Кінцеве слово і подяки виконавцям програми зложила С. Мендик, як також привітала гостя з Торонта пана Василя Веригу, який того дня вечером мав бути головним промовцем на ювілею 40-річчя створення Української Дивізії і 30-річчя станиці бувших вояків Української Дивізії УНА в Тандер Бей.

Закінчено імпрезу гимном „Ще не вмерла Україна".

Чайне прийняття відбулось для усіх учасників в залі домівки.

Із збірки при дверях призначено на „Промінь" $50.00.

С. Мендик

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ СЛ. П. ДМИТРА СПІВАКА
Лондон Онт.

У неділю, 30-го січня 1983 р. трагічною смертю загинув сл. п. Дмитро Співак. Народився 22 листопада 1952 р. Залишив в смутку дружину Олю, двох синів — Дмитра (молодшого) та Михайла, маму Ольгу, батька Миколу (відомих підприємців), брата Володимира, велику родину Співаків, Ющенків, Жидовок та Шевченків, ближчу та дальшу родину в Україні та багато друзів.

Належав до організації ОДУМ та був активним членом. Пробував наслідувати своїх любимих батьків в підприємстві та суспільно-громадському житті міста Лондону.

В першу річницю упокоєння сл. п. Дмитра, 30 січня 1984 р., дружина Оля з синами, батьки покійного Дмитра, замовили в церкві Св. Трійці велику панахиду, яку відправив митр. прот. Ю. Красевич.

В 6-ій год. вечора церква заповнилася родиною, друзями та приятелями, які прийшли спільно помолитися за спокій душі покійного Дмитра. З участю одумівців в одностроях, співав церковний хор під керівництвом пані Віри Олійник.

Після панахиди отець Юрій від імени родини запросив всіх присутніх на поминальну вечерю, яку приготовили членки жіночого товариства і яка відбулася в церковній залі. Господарем вечері був кум покійного Дмитра Григорій Яремченко.

Господар згадав лагідність покійного та переказав заслуги сл. п. Дмитра за коротке його життя.

Згадували покійного добрим словом і склали співчуття для родини: голова Громади Св. Трійці В. Сніг, голова Жіночого Товариства С.У.К. пані Галина Володченко, голова оселі „Україна" Б. Яремченко, голова Крайової Управи ТОП І. Данильченко, заст. голови філії ОДУМ п. Лондону В. Тищенко, голова Українського Центру м. Лондону п. М. Савчук, М. Шилізняк, М. Тучак, отець настоятель православної церкви св. Трійці.

Мама покійного Дмитра Ольга Співак висловила жалібну промову, що сльози капали з лиць присутніх та спільно переживали болі втрати її дорогого сина.

Батько покійного Микола Співак подякував всім, які склали співчуття та всім присутнім як прийшли спільно помолитись за спокій душі нашого сина сл. п. Дмитра.

І. Данильченко

З ПРОВІНЦІЙНОГО З'ЇЗДУ В АЛЬБЕРТІ

Провінційний З'їзд складових організацій СУС відбувся в Едмонтоні 11, 12, 13 листопада 1983 року під гаслом — „Ми і 1000-літній ювілей нашої Церкви".

З'їзд почався о год. 8.45 рано 12 листопада в церкві Панахидою у пам'ять померлих з голоду в Україні в 1933 р. Служили о.о. прот. М. Крищук, прот. О. Фляк і д-р Г. Удод. Після Панахиди всі зійшли до авдиторії.

Після молитви — провів прото. Крищук, спільну сесію відкрила голова Пров. Екзекутиви Союзу Українок Альберти Іванна Дженіс. Після привіту голови вшановано пам'ять померлих членів організацій. Привіт з'їздові склав голова ТУС прот. М. Крищук і п. Я. Скрипник від СУС. По цім відбулись окремі сесії складових організацій — ТУС і СУМК.

Сесію Союзу Українок відкрила голова пані Дженіс. Зібрані на сесії делегатки і членки вшанували всіх присутніх добродійок: Н. Крищук, Ю. Лучак, М. Лакусту, М. Хом'як, М. Василів, Н. Стус, Н. Фляк і А. Пук. Голова пані Дженіс привітала їх, удекорувала корсажами та попросила їх до почесної президії. До почесної президії, удекоровані корсажами були запрошені: Анна Звоздецька, уступ. голова Союзу Українок Канади, Мирослава Фербей, уступ. голова Пров. Екзекутиви і голова Філії Музею Соня Скрипник. До резолюційної комісії увійшли добр. Ю. Лучак, добр. Н. Фляк і М. Вакалюк.

Привіти з'їздові склали: голова відділу Союзу при Катедральній громаді св. Івана, Фіялка Кругляк, голова відділу Союзу при громаді св. Андрея; слідували привіти делегаток відділів з Едмонтону, Колгари, Торгилд, Брудергейм, Вегревил, Ламонт, Калмар, Васетни, Ту Гилс, Редвотер і Стар. Були членки гості з Бр. Колюмбії і Брендону, Ман.

По цім слідували звіти членок Пров. Екзекутиви. Про діяльність Філії Мюзею в Альберті звітувала голова Філії Соня Скрипник.

— Влаштовано ялинку в українському стилі в Конв. Ін Савт, за яку одержали нагороду в сумі $200.00.

— В Торгилд — виставу народних строїв з Волині, Буковини, Закарпаття і виставу вишивок А. Емської.

— Показ народного мистецтва, головно тканин Д. Яндової під час провінц. чаю в Едмонтоні.

— Виставака гравюр — 16 картин з „Лісової пісні" мистця мистця Віталія Литвина, художнє читання з твору „Лісова пісня" Л. Українки.

— В Принц Алберт — показ народної ноші та примінення народних взорів до модерної ноші. Виставлено 38 убрань.

— Вистава нар. мистецтва в Стовн Плейн.

— Вистава картин Д. Горняткевича під час з'їзду в Саскатуні.

Інші вистави — на Фестивалі спадщини в серпні; у Вест готелі 23 серпня для жінок Світової Конвенції Інженерів — за показ — музей одержав нагороду в сумі $500.00, 22-23 серпня в Бенф — школі модерного мистецтва на закінчення курсу тканння під управою Д. Яндової. В жовтні — вистава 22-ох образотворчих мистців. Філія Музею набула цінні мистецькі експонати.

Огляд діяльности Пров. Екзекутиви зложила голова Іванна Дженіс. Вона очолювала важніші вистави народного мистецтва, чаї, відвідувала відділи, очолювала Провінційну Екзекутиву на багатьох засіданнях, а також була учасницею на зборах ТУС, брала участь в головному З'їзді Союзу Українок Канади в Саскатуні в липні 1984 року.

Пров. Екзекутива Союзу Українок в Альберті. Зліва направо сидять: Н. Зотик, заст. голови відділу; Ф. Тарновець — касирка, І. Дженіс — голова Пров. Екзекутиви,, К. Рожак — заст. голови відділу, А. Сенів — голова Музейної Філії. Другий ряд:М. Лазарук — референтка „Променя", С. Гришко — Золотий Вік, Ю. Майсей — Контр. Комісія, А. Гарасимів — заст. голови відділу, Ф. Кругляк — заст. голови відділу, А. Ємська — народнє мистецтво, Г. Ґрекул і А. Особа — Контр. Комісія.

Немає на знимці: С. Фербей — уступивша голова, О. Гоголь, Ґ. Наконечної, Л. Зубрицької, М. Маковської, А. Савчин, добр. О. Бойчук.

У восьму річницю упокоєння моєї дорогої дружини Ольги, яка упокоїлась 17 липня 1976 року в Саскатуні, Саск., складаю $50.00 на нев'янучий вінок на фонд журнала „Промінь".

Федір Андрущак, Саскатун

В пообідній спільній сесії того самого дня участь взяли всі делеґати і членки Союзу Українок. З головніших точок на програмі спільної сесії була доповідь о. д-ра Г. Удода про святкування 1000-ліття християнства. По цім відбувся семінар церковної музики і співу під управою пані Мирослави Фодчук. Доповідь проф. Сергія Яременка про церковну музику і спів. Звітувала Оленка Лозовчук про діяльність Комітету церковної музики з нагоди святкувань хрещення України.

Вечером відбувся бенкет, на якому господинею була голова Іванна Дженіс. Головну доповідь на бенкеті виголосила заступниця голови крайового СУМК-у, панна Іванна Мельничук. Під час бенкету місцеві хори — сумківський хор під управою Михайла Прокопова, хор золотого віку під управою Людвика Маріянича, та хор золотого віку під дириґентурою пані Лесі Сліпчук. На закінчення всі три хори виступили разом, чим зворушили учасників до сліз та гучних оплесків. Слідувала забава і танці молоді.

З'їзд закінчився в неділю врочистою Літургією в Катедрі св. Івана, спільним обідом та короткою програмовою програмою під управою п. Петра Прокопова.

Резолюційна комісія пропонує свої рекомндації та ухвали: Зібрані на Провінційному З'їзді Союзу Українок в Альберті його учасники стверджують важливість Української Національної Ради, як уряду Української Народної Республіки в екзилі та закликає своє членство в Альберті давати цьому урядові моральну і фінансову допомогу.

В році 1984 припадає 100-річчя жіночого руху, і ми, зібрані на цьому з'їзді пропонуємо, щоб Союз Українок Канади відзначив цей ювілей певною програмою, або науковими доповідями.

Секретарки з'їзду: **Добр. М. Крищук, і К. Рожак**

З НАГОДИ 100-РІЧЧЯ ЖІНОЧОГО РУХУ І ПАМ'ЯТИ БАТЬКІВ

Кожного разу, як приходить „Промінь" до нашого дому, він приносить собою віддзеркалення творчої праці української жінки та нашого славного Союзу Українок. Вірю, що цей журнал є гордістю всіх нас завдяки доброї редакційної колеґії та відданої праці її працівниць.

Прочитавши останнє число з червня, особливо торкнула мене редакційна „Століття жіночого руху". То ж засилаю передплату від добродійки (моєї дружини) на три роки, а на фонд „Променя" прийміть скромний дар $60.00 **з нагоди століття жіночого руху та у світлу пам'ять моїх батьків, Юрія († 5 червня 1983 р.) і Марії († 26 грудня 1983 р.) Скрумедів. Незабутнім покійним Вічна Пам'ять!**

Вам, Пані Редакторко і всім членкам хай Господь зсилає своє благословення.

Отець Михайло і добр. Ольга Скрумеди,
Брендон, Ман.

— — — — —

У світлу пам'ять двоюрідної сестри, бл. п. Теклі Гаргари, яка відійшла він нас 8 травня 1984 року, замість квітів на її свіжу могилу засилаю $50.00 на „Промінь", якого вона читала від його появи до кінця життя. Вічна їй пам'ять!

Іван і Ярослава Ворох, Кемлупс, Б. К.

— — — — —

На свіжу могилу нашого кума Павла Поліщука кладемо нев'янучий вінок і засилаємо дар на журнал „Промінь". Сумна вістка наспіла до нас на захід, що наш кум Павло відійшов у вічність в м. травні. Хай Всевишній прийме його душу, де всі праведні спочивають.

Засмученій кумі Валентині і родині хай Господь пошле сили пережити втрату супруга, тата і дідуся.

Вічна йому пам'ять.

Іван і Галина Ткаченки,
Летбридж, Альберта

— — — — —

Кладем нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Василя Кінащука, який упокоївся 25 травня 1984 року в його незабутню пам'ять складаємо $30.00 на журнал „Промінь". Покійному вічна пам'ять.

За громаду у Вимер, Саск.

А. Романюк, секр.

— — — — —

У світлу пам'ять наших дорогих незабутніх родичів — Анастасії і Павла Самців, упокоїлись — мама 4-го червня 1982 року, тато — 11 листопада 1983 року складаємо в їх світлу пам'ять замість квітів $50.00 на журнал „Промінь".

Вічна їм пам'ять!

Діти, внуки і правнуки

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу студента Альбертського університету, бл. п. Андрія Володимира Хом'яка — складаю $20.00 на добр. фонд Союзу Українок і $5.00 на „Промінь". Вічна йому пам'ять.

Пані добр. Марії Хом'як з родиною висловлюю найщиріші співчуття.

Ольга і Мілей Лукомські, Едмонтон

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Кладемо китицю весняних польових квітів у другі роковини упокоєння дорогої незабутньої дружини Марії Мандзюк-Сеніцької, люблячої нашої мами, яка відійшла від нас у вічність 9 липня 1982 р., складаємо у її світлу пам'ять $50.00 на фонд журнала „Промінь".

Муж Володими Сеніцький,
дочки — Соня і Дарія з родинами

— — — — —

У світлу й незабутню пам'ять наших дорогих родичів, бл. п. Антона й Анастасії Скоробогачів; батько Антін упокоївся 9 травня 1959 року, мама Анастасія 6 червня 1980 р., замість китиці нев'янучих квітів складаємо $30.00 на журнал „Промінь".

Дочка Оля, зять д-р Олександер Ферре,
і внуки, Вінніпеґ

— — — — —

Членки відділу Союзу Українок при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні складають $35.00 на пресовий фонд журнала „Промінь", як нев'янучий вінок на свіжу могилу дорогої членки, бл. п. Емілії Пронюк, яка впокоїлась 21-го травня 1984 на 81-шім році життя. Висловлюють глибоке співчуття сестрам: Лукії Голубіцькій, Еммі Верхомин і Люїзі Феняк.

Софія Василишин, Анна Данелович, Марія Косташ,
Ольга Райчиба, Анастасія Сенів, Марія Сулима й
Христя Улян, Галіфакс

— — — — —

У світлу пам'ять Олександра Винничука, який відійшов у вічність 22 травня 1984, на 80 році життя, складаємо $10.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

Висловлюємо співчуття родині — Василеві й Марії Косташ та Володимирові і Йоанні Дженис.

Марія Сулима й Ольга Райчиба

— — — — —

Складаю китицю найкращих квітів на свіжу могилу Андрія, любого сина бл. п. О. Хом'яка і добр. Марусі, а мого хресного сина, котрий упокоївся у Едмонтоні у місяці травні 1984 р. У його світлу пам'ять засилаю $25.00 на журнал „Промінь". Спи, дорогий сину, ми тебе ніколи не забудемо.

Родині висловлюю щире співчуття.

Кума — Марія Гарбус, Саскатун

Складаю китицю найкращих квітів на свіжу могилу мого дорогого мужа, батька і дідуся бл. п. Василя Парасюка, який упокоївся 22 березня 1984 року, в його світлу пам'ять засилаю $25.00 на журнал „Промінь".

Дружина Лелія Парасюк,
Транскона, Ман.

— — — — —

Кладу нев'янучий вінок у пам'ять моїх рідних і незабутніх: брата, бл. п. Володимира Українця, його дружини Марії, дітей — Юрчика й Анни, які згинули в зударі з поїздом 23 червня 1959 року; пок. наш тато упокоївся 1962 р., мама Петруня 1969, брат Іван 1974, мій дорогий муж Іван 1978 — в їх світлу пам'ять засилаю $25.00 на журнал „Промінь".

Вічна їм пам'ять!

Марія Доналд, Гамільтон

— — — — —

Членки Провінційної Екзекутиви Союзу Українок Канади на Альберту в Едмонтоні складають нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої членки бл. п. Галі Грекул, яка несподівано упокоїлась в своїому домі дня 17-го травня 1984 року.

Відійшла від нас ще одна ідейна, активна, заслужена та незаступима членка нашого Союзу Українок Канади й працьовита членка катедральної громади Св. Івана в Едмонтоні. В її незабутню пам'ять засилаємо суму $25.00 на журнал „Промінь", а покійній хай буде Вічна Пам'ять.

За управу:
Іванна Дженис — голова
Добр. Ольга Бойчук — кореспо. секр.

— — — — —

У роковини упокоєння моїх довголітніх дорогих приятелів, бл. п. Павла та Емілії Степових з Гамільтону, замість китиці квітів на їх могили засилаю $20.00 на журнал „Промінь", якого вони читали і цінили. Вічна їм пам'ять.

Олена Венґер, Виндзор

— — — — —

Кладу китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу дорогої приятельки, заслуженої членки Союзу Українок Канади , бл. п. Галі Грекул, яка несподівано упокоїлась 17 травня 1984 року в Едмонтоні і засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Родині висловлюю щирі співчуття.

Йосифа Фарина, Едмонтон

— — — — —

Замість живих квітів на свіжі могили наших трьох заслужених членок, які відійшли у вічність в м. травні 1984 року бл. п.: Емілія Пронюк, Галя Ґрекул і Ольга Перун, в їх пам'ять відділ Союзу Українок при Катедрі св. Івана в Едмонтоні складає $30.00 на журнал „Промінь". Вічна їм пам'ять.

Родині покійних висловлюємо наше глибоке співчуття.

За відділ, Марія Лазарук, секр.

— — — — —

У роковини упокоєння моєї приятельки бл. п. Йосифини Лазарук — упокоїлась 23 серпня 19833 року в Давфині, в її незабутню пам'ять складаю замість китиці квітів $10.00 на журнал „Промінь".

Зеновія Креп'якевич, Вінніпеґ

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ГАМІЛЬТОН, ОНТ.

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 13 грудня 1983 р. в авдиторії шкільного будинку при Соборі св. Володимира. Збори відкрила голова відділу пані Уляна Криворучко. Молитва перед зборами — прот. Ф. Легенюк. Вшановано померлих членок. Предсідницею зборів була У. Криворучко, секретаркою — Надія Пенюк. Слово до членок виголосив прот. Ф. Легенюк, побажавши успішних нарад. Привіт і пабажання в імені соборної громади склала Варвара Логин, склавши подяку за фінансову і моральну піддержку громаді, рідній і недільній школам та молоді СУМК.

Звіти річної діяльности здавали членки заряду, референтки та комітети: Впродовж ділового року відбулось вісім місячних зборів, одні річні і п'ять засідань. Членки відділу приготовили Святу Вечерю, обід під час Архиєрейської візитації, вечерю для міс. округи, поминальний обід за покійних членів, спільне свячене, прощальний обід для о. М. Равлюка і родини та прот. Ф. Легенюка і родини та різні перекуски-прийняття. Відділ влаштував писанкове бінго, весняний базар і два випродажі вживаних речей. Приготовано страви на „караван" у Торонто на допомогу Інститутові Св. Володимира.

Влаштовано академію патронки відділу Лесі Українки, відбулось свято членства і передріздвяна вечеря з відповідною програмою. Дохід з цих імпрез призначено на журнал „Промінь".

Відділ відзначив 50-ліття штучного голоду в Україні. Влаштовано виставку українського народного мистецтва з висвітленням прозірок з подорожі по Україні в місцевім домі старших громадян. Цього року в нашому відділі відбулась дуже важлива подія — урочисте відзначення 50-літнього ювілею відділу. Ювілей відзначено двома імпрезами. Перша імпреза відбулась в неділю 25 вересня 1983 р. показом історичної ноші за княжих часів, а друга в неділю 10 грудня 1983 року величавим бенкетом, на якому головним доповідачем була голова Союзу Українок Канади Анна Холод.

Відділ вислав дві делеґатки на Крайовий З'їзд Союзу в Саскатуні і 5 делеґаток на провінційний з'їзд в Ошаві, 4 делеґатки на окружному з'їзді в Торонто. Голова відділу пані Уляна Криворучко репрезентувала відділ на Світовому Конгресі Вільних Українців у Торонті.

Членки розпродували квитки на музей в Саскатуні, відвідували хворих, Сестриці доглядали і дбають про красу храму Божого. Відділ приймає участь у праці Комітету Українок Канади, Суспільній Службі, в Міській Жіночій Раді. Наші членки навчають в недільній і рідній школі. Пані Варвара Логин є директоркою української школи і курсів українознавства. Недільну школу очолювала добр. Равлюк, а тепер добр. М. Легенюк.

Фінансовий звіт: загальний прихід в 1983 році $10,693, перенесено з 1982 — $2,163.11, разом $12,856.97, видатки $10,958.00, в касі лишилось $1,898.37.

Пожертви відділу: „Промінь" — $210.00, „Український Голос" — $125.00, Танцювальну групу — $600.00, КУК — $335.00, Музейна Фундація — $100.00, Східня філія Музею — $300.00, Українську Національну Раду — $100.00, недільну школу — $225.00, СУМК — $450.00, Радіовисильня в Торонто — $100.00. Цього року призначено $5,000.00 на місцевий Собор св. Володимира і $15,000 на оселю „Золота брама".

Склад управи відділу на 1984 р.: уступ. голова — Галя Олексюк, голова — Уляна Криворучко, заступ. голови — Галя Липка, Марія Пилипюк, секретарка — Марія Погорецька, заст. секр. — Галя Криштанович, фін. секр. — Євгенія Гребенюк, касирка — Галя Олексюк. Контрольна комісія: Анна Грицик, Б. Стасюк, Анна Корній.

Референти: освіти — добр. М. Легенюк і Надія Пенюк, „Променя" — Галя Українець, українська школа — Варвара Логин, недільна школа — добр. М. Легенюк, Інститут Св. Володимира — Надя Стредті, Анна Корній, Молодший СУМК — Ф. Клим, старший СУМК і танцювальна група — Орися Сушко, архіву — Марія Пелепюк і Наталя Бал, представниці до Жіночої Ради — Розалія Окраїнець. Відвідування хворих — Катерина Баюс, Розалія Окраїнець, Євгенія Гребенюк, Галя Лазарович.

Програмовий комітет — Галя Липка, Надя Стредті. Господині — Марія Баран, Розалія Окраїнець, Ніна Павлюк, Лідія Стриховська, Анна Козак, Галя Криштанович. Догляд кухні — Марія Баран. Телефонічний комітет очолює Л. Скварчук, члени — Марта Глущенко, Галя Довбета, Марія Слюсарчук, Марія Лещук, П. Дибко, Оля Дробот, Х. Кошура, Анна Радчук.

Сестриці — Катерина Баюс, Розалія Окраїнець, Ніна Павлюк, Анна Корній, Анна Козак, Х. Лисенко, Надя Поручко, Євгенія Гребенюк, Ірина Петлюра.

Почесні сестриці — Ольга Антонюк, Марія Шічовий, Д. Загарій, Теодора Швед, Євдокія Роман, Варвара Авраменко, Анна Радчук, Ольга Радчук.

Нововибрана голова пані Уляна Криворучко щиро подякувала за довір'я, вибір, та закликала жіноцтво до дружньої співпраці.

Збори закінчено молитвою „Богородице Діво".

Надія Пенюк, секр.

ВАДІНА, САСК.

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 9 грудня 1983 р. в залі під церквою. Збори відкрила голова Р. Мороз молитвою. Секретарка прочитала звіт з минулорічних зборів, фінансовий звіт прочитала касирка. Голова відділу Р. Мороз склала щиру подяку членкам за співпрацю та добру кооперацію. Хоч членок є мале число, відділ працює для добра Церкви, пильнують порядків та прикрас церкви та всякі інші потреби.

Заряд відділу той самий через кілька років і складається з старших членок. Впродовж року відбулось 9 місячних зборів а одно спеціяльне засідання. Членки приготовили обід на храмове свято, спільне свячене, видавали похоронні перекуски, хворим, висилали картки побажань. Сповнили сцвій бюджет до Централі.

Заряд відділу на 1984 — Голова — Р. Мороз, заст. голови — С. Сова, касирка — пані Керелюк, секретарка — П. Сироїд. Контролерки — З. Даркович і М. Сова.

Идна Сиридюк, секр.

Довкола дому

Стефанія Кульба

ОМЛЕТ ЗІ ШПІНАТОМ

4 яйця
5 ложок сметанки
1½ ф. почищеного шпінату
4 ложки сметани
2 ложки молока
1 зубець часнику
1 ложка масла
½ ложки муки

Свіжі яйця розбити зі сметаною, посолити. Розігріти масло на сковороді і на гарячий вилляти половину яєць. Смажити поволі. Підважувати лопаткою так щоб рідка маса спливала під спід — підложити під спід омлету трохи товщу. При помочі лопатки обернути на другу сторону. На готовий омлет наложити начинку (городину або іншу начинку); тоді завернути одну половину омлету, щоб прикрила. Легко зсунути цілий омлет на огрітий полумисок і прибрати зеленню петрушки.

Шпінат: Шпінат вкинути на кип'ячу воду і заварити — 2 до 3 рази. Виняти, процідити, посікти. Зробити засмажку з 1 ложки масла і пів ложки муки; залити сметаною; коли закипить вкинути шпінат і добре вимішати. Гарячий наложити на готові омлети.

APPLE-CHEESE TORTE

½ cup (1 stick) butter — softened
⅓ cup sugar
¼ teaspoon vanilla
1 cup sifted all purpose flour
1 package (8 oz.) cream cheese — softened
¼ cup sugar
1 egg — slightly beaten
½ teaspoon vanilla
4 cups thinly sliced applies — (about 4 medium-size)
½ teaspoon ground cinnamon
⅓ cup sugar
¼ cup sliced almonds

Preheat oven to very hot 450°. Beat butter, the ⅓ cup sugar and the ¼ teaspoon vanilla in a medium-size bowl with an electric mixer untill well blended. Slowly stir in flour until mixture forms a soft dough. Press dough into bottom and about 1½ inches up the side of an ungreased 9-inch spring-form pan.

Beat cream cheese and the ¼ cup of sugar in a medium-size bowl with an electric mixer. Add egg and vanilla, beating just until smooth. Pour mixture into springform pan.

Combine apples, cinnamon and remaining sugar in a large bowl. Layer evenly over cream cheese mixture. Sprinkle almonds over top.

Bake in a very hot oven 450° for 10 minutes. Lower heat to hot 400° and bake 25 minutes longer. Cool in pan on wire rack before removing side of pan. Serve at room temperature or chilled.

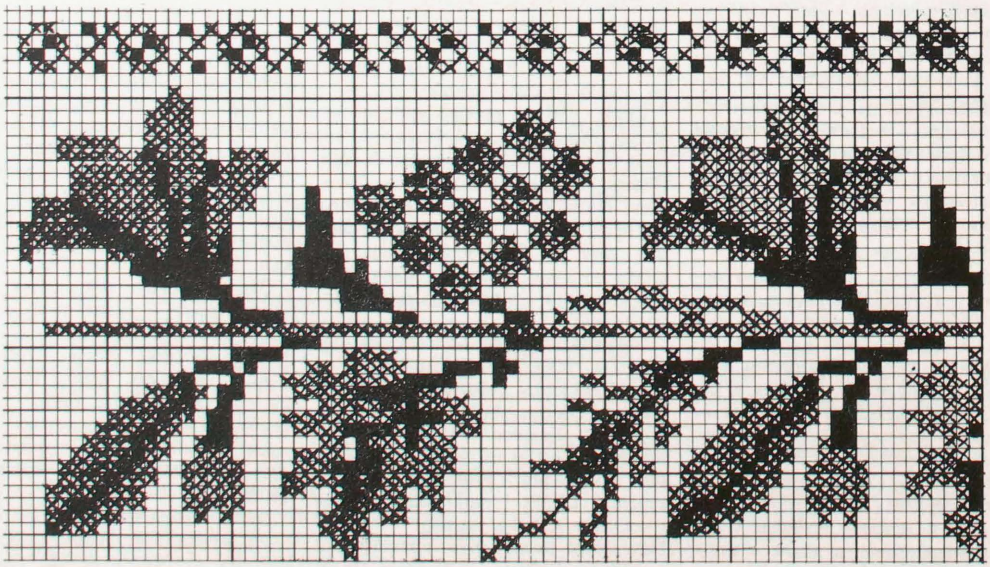

ХАРКІВЩИНА. Квітаста галузка вишита в двох кольорах ■ чорна, х червона 816 ДМС
Український Музей Східня Філії — рис. І. Вахна.

ВИКАЗ ПРЕСОВОГО ФОНДУ ВІДДІЛІВ ПОЧЕРЕЗ ЦЕНТРАЛЮ РАЗОМ З РІЧНИМ БЮДЖЕТОМ

Бріт. Колюмбія

Чиливек — відділ ім. О. Кобилянської	$ 9.00
Келовна — відділ ім. С. Стечишин	20.00
Ванкувер — відділ ім. Л. Українки	100.00
Волей-Суррей — відділ ім. О. Кобилянської	50.00

Альберта

Ендрю — відділ ім. Л. Українки	6.00
Беліс — відділ ім. Л. Українки	2.00
Келгари — відділ ім. О. Басарабової	25.00
Калмар — відділ ім. Л. Українки	5.00
Едмонтон — відділ ім. Л. Українки	50.00
Едмонтон — відділ при Церкві Св. Андрея	20.00
Едмонтон — відділ ім. Кн. Ольги	30.00
Егремонт — відділ ім. О. Басарабової	2.00
Івансбурґ — відділ ім. Кн. Ольги	6.00
Мирнам — відділ ім. Олени Пчілки	45.00
Радвей — відділ ім. Л. Українки	20.00
Сангудо — відділ ім. Л. Українки	10.00
Січ Коломия — відділ ім. Л. Українки	1.00
Смокі Лейк — відділ ім. Л. Українки	15.00
Торгилд — відділ ім. О. Басарабової	10.00
Торсбі — відділ О. Басарабової	6.00
Ту Гилт — відділ ім. Лесі Українки	25.00
Веґревил — відділ ім. Кн. Ольги	15.00
Виллінґтон — ім. Наталії Кобринської	3.00

Манітоба

Етелберт — відділ ім. Кн. Ольги	10.00
Флин Флон — відділ ім. Доньки України	4.00
Форт Френцес — відділ Св. Анни	10.00
Форт Френцес — відділ ім. Л. Українки	10.00
Ґарденton — відділ Пресв. Богородиці	10.00
Мензі — відділ ім. Л. Українки	15.00
Овкбирн — відділ ім. Л. Українки	10.00
Роблін — відділ ім. Доньки України	17.00
Сенді Лейк — відділ ім. Л. Українки	5.00
Сандавн — відділ ім. Кн. Ольги	15.00
Томпсон — відділ ім. Доньки України	10.00
Толстой — відділ ім. Кн. Ольги	5.00
Вайта — відділ ім. О. Кобилянської	10.00
Вінніпеґ — відділ ім. Кн. Ольги	50.00
Вінніпеь — відділ ім. Л. Українки	50.00

Східня Канада

Брентфорд — відділ ім. Л. Українки	2.00
Четам — відділ ім. Л. Українки	5.00
Ґрімзбі — відділ ім. Кн. Ольги	20.00
Гамільтон — відділ ім. Л. Українки	30.00
Лашін — відділ ім. Кн. Ольги	10.00
Лонґ Бренч — відділ ім. С. Русової	20.00
Монтреал — відділ ім. Доньки України	25.00
Ошава — відділ ім. Барвінок	10.00
Оттава — відділ ім. Л. Українки	50.00
Тандер Бей — відділ ім. Доньки України	30.00
Тандер Бей — відділ ім. Олени Пчілки	25.00
Тандер Бей — відділ ім. О. Басарабової	10.00
Торонто — відділ ім. Кн. Ольги	50.00
Виндзор — відділ ім. Л. Українки	25.00

Саскачеван

Кадет — відділ ім. О. Пчілки	10.00
Блейн Лейк — відділ ім. Х. Кононенко	10.00
Бруксбі — відділ ім. Кн. Ярославни	25.00
Бюкенан — відділ ім. Л. Українки	10.00
Кадворт — відділ ім. Кн. Ольги	10.00
Донвел — відділ ім. О. Кобилянської	12.00
Фоа мЛейк — відділ ім. Л. Українки	20.00
Ґлеслин — відділ ім. О. Басарабової	12.00
Ґронлід — відділ ім. Кн. Ольги	10.00
Гефорд — відділ ім. О. Басарабової	50.00
Годсон Бей — відділ ім. Л. Українки	10.00
Ніпавин — відділ ім. О. Басарабової	15.00
Норт Бетлфорд — відділ ім. О. Пчілки	25.00
Принц Алберт — відділ ім. Кн. Ольги	25.00
Редфілд — відділ ім. Л. Українки	15.00
Саскатун — відділ ім. О. Кобилянської	150.00
Шіго — відділ ім. О. Кобилянської	15.00
Ст. Джуліен — відділ ім. Л. Українки	10.00
Теодор — відділ ім. О. Кобилянської	3.00
Вадіна — відділ ім. Л. Українки	25.00
Вірдейл — відділ ім. Л. Українки	5.00
Мазепа — відділ ім. О. Кобилянської	20.00
Мічам — відділ ім. О. Кобилянської	10.00
Медов Лейк — відділ ім. О. Пчілки	10.00
Фоам Лейк — відділ ім. Л. Українки	20.00
Мелфил — відділ ім. О. Кобилянської	6.00
Вимер — відділ ім. О. Басарабової	5.00
Виниярд — відділ ім. Доньки України	5.00
Єлов Крік — відділ ім. Л. Українки	10.00
Йорктон — відділ О. Пчілки	25.00

КОНТЕСТ

Канадійський Національний Український Фестиваль у Давфині, Ман. проголошує

КОНТЕСТ ПИСАННЯ ПИСАНОК І ХЛІБІВ.

Контестанти поділені на групи. Зголошення контестантів приймається до

28-го липня 1984 р.

Жюрі визначатиме оцінку мистецьких писанок і хлібів **3-го серпня 1984 р.** і тоді ж будуть вручені трофеї та грошеві нагороди за найкращі писанки і хліби.

Аплікації в справі правил Контесту можна набути звертаючись на адресу:

CANADA'S NATIONAL UKRAINIAN FESTIVAL INC.

119 Main Street South

Dauphin, Manitoba, R7N 3C2

ISSN 0380-2140

P V-40 OCT 84
HAWRYSH MRS K
11130-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A1

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ .25
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки Українки, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	.10
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня народження Лесі Українки	2.00
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!" — Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	3.00
Програма для садочків, С. Магус	3.00
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	3.00
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	1.00
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	10.00
50-річчя здобуття громадських прав укр. жінки, Г. Янішевська	.75
Статут Союзу Українок Канади	.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.00
Українські коляди, С. Яременко	.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	2.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	5.00
Я вернуся, О. Крамар	.50
Симон Петлюра, Український Вільний Університет	13.25
Ходить сон коло вікон, Рада Української Школи	2.00
На пошану Лесі Українки	8.00
Чверть століття (м'яка обкладинка), Н. Когуська	3.00
Чверть століття (тверда обкладинка), Н. Когуська	5.00
Дивись, слухай, говори, С. Василишин К1 і К2 — К3	2.50 3.00
Золотий черевичок, Прот. С. П. Симчич	3.50
На пошану Лесі Українки (збірник), Б. Стебельський	8.00
Релігійні пісні для дітей й молоді, Петро Пауш	3.00
Канадіяна, Союз	12.00
Писанка, Головний Музей	7.00
Великдень, Ф. Пелех	7.00
Канадська Спадщина, О. Войценко	.50
Сувенір, наключник, зелений, червоний синій	.50
Українське вишиття — взори і стіби, Союз	12.00
Пісні мого серця, Дарія Могилянка	5.00
Думки летять на Україну, Дарія Могилянка	5.00
Як ваші діти ростуть — чому не подбати про добру денну опіку	.25
Прапори (нові)	25.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з ковертами, з смолоскипом (12)	2.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, кленовий листок	1.00
Смолоскип — відзнака Союзу Українок Канади	17.00
Срібні ложечки з смолоскипом	12.00
Грамоти — 25-ліття (1.50), 50-ліття (2.75), досягнення (2.00)	
Серветки (доз.) 12	1.25
Свята Православної Церкви — прот. д-р І. Стус	6.00

ДОДАЙТЕ 15% НА ОПЛАТУ ПОШТИ!
А 5% ПРОВІНЦІЙНИЙ ПОДАТОК!

ПИШІТЬ ДО:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East,
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1

ЗБІРНИК ПІСЕНЬ НА СЛОВА ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Головна Управа Союзу Українок Канади, на пам'ятку Ювілейного Року 100-річчя з дня народження поетки і письменниці Лесі Українки, видала гарний збірник пісень на її слова, під назвою „На крилах Пісень".

У цьому збірнику поміщено двадцять-п'ять пісень, написаних різними композиторами, зокрема клясиків і сучасних.

Більшість пісень є сольо-співи в супроводі фортепіяно, п'ять пісень для жіночого хору і одна пісня „Жалібний Марш" (Умер Батько Наш), музика М. Лисенка, для мішаного хору в супроводі фортепіяно.

Книжка видана на гарному папері з твердою обкладинкою, оформлення пані Дарії Бродгед.

Українські музики та любителі музики, а головно співаки чи співочі гуртки-хори повинні зацікавлення цим цінним і гарним збірником.